
het **GOEDE NIEUWS**
van de wereld van morgen

**Onderwijst U
Zelfdiscipline?**

het **GOEDE NIEUWS**
van de wereld van morgen

5e JAARGANG No. 3

MAART 1986

Artikelen:

Wordt met Pasen de opstanding herdacht?	1
Wie of Wat is het Profetische Beest? Deel drie	3
Bouwt uw kind aan zelfdiscipline?	6
Hoe ziet God eruit?	8
Heeft de mens Gods emoties?	10
Wat is Gods naam?	11
Heeft u zich werkelijk bekeerd?	14
Een kortere weg naar onheil	17
Luister je wel echt?	19

VOORPAGINA: Zonder de juiste basis van zelfdiscipline kan geen enkel kind werkelijk volwassen worden. Ouders kunnen hun kinderen helpen deze belangrijke karaktereigenschap te ontwikkelen. Lees het artikel dat op pagina 6 begint. Foto G.A. Belluche Jr.

Het Goede Nieuws wordt gepubliceerd door de Worldwide Church of God, 300 W. Green St., Pasadena, Calif., 91123, V.S. Copyright © 1986 Worldwide Church of God. Verantwoordelijke uitgever in België: H. Van Lerberghe, Postbus 3, 2120 Schoten. Alle rechten voorbehouden. Printed in England by Robendene Ltd.

Gelieve uw correspondentie te richten aan:
AMBASSADOR COLLEGE
Postbus 444
3430 AK Nieuwegein
(Nederland)

Gaarne opgave van adreswijziging zo spoedig mogelijk.
Indien mogelijk oud adresstrookje insluiten a.u.b.

Algemeen hoofdredacteur

Herbert W. Armstrong

Eindredacteur

Dexter H. Faulkner

Assistent-redacteur

Norman L. Shoaf

Vaste medewerkers

Dibar K. Apartian
Jerold W. Aust
K. Neil Earle
John A. Halford
George M. Kackos
Ronald D. Kelly
Graemme J. Marshall
L. Leroy Neff
Bernard W. Schnippert
Richard H. Sedliacik
Clayton D. Steep
Philip Stevens
Earl H. Williams

Redactie-assistent

Cheryl Ebeling

Illustraties

Minette Collins Smith

**UITGEGEVEN DOOR DE
WORLDWIDE CHURCH OF
GOD**

Uitgever

Herbert W. Armstrong

Financieel beleid

Leroy Neff

Directeur uitgeverij

Ray L. Wright

Productie en distributie

Roger G. Lippross

Regionaal directeur

Bram de Bree

Internationale edities

Duits: John B. Karlson
Frans: Dibar Apartian
Nederlands: Bram de Bree
Spaans: Don Walls

Wordt met Pasen de opstanding herdacht?

*Jezus Christus is niet opgestaan op paaszondag!
Dit artikel legt uit
wat Christus zijn Kerk voorschreef te gedenken.*

Herbert W. Armstrong

Hebt u er ooit werkelijk bij stilgestaan *waarom* u de dingen gelooft die u gelooft?

Waar leerde u het gebruik om Pasen te vieren?

„Ik leerde het als kind”, is uw antwoord. Natuurlijk leerde u het als kind! Maar waar komt dit gebruik in werkelijkheid vandaan?

U hebt *verondersteld* dat het deel uitmaakte van de ware christelijke godsdienst om het Paasfeest, Goede Vrijdag, de vastentijd en de Stille Week in acht te nemen, om gekleurde paaseieren te hebben, uw nette kleren aan te trekken en op Paaszondag naar de kerk te gaan. U hebt inderdaad *verondersteld* dat de Bijbel deze gebruiken voorschreef.

Maar *waar* heeft God u ooit geboden om ze in acht te nemen?

De betekenis van Pasen

Van kindsbeen af werd u geleerd te geloven dat Pasen de opstanding van Jezus Christus betekent. Aan de Westerse wereld is al 1600 jaar lang geleerd dat Jezus Christus op zondagmorgen uit de dood is opgestaan.

Dit zijn louter *fabels* die de apostel Paulus nimmer heeft onderwezen. Christus is niet opgestaan op Paaszondag. Hij zei dat Hij „*drie dagen*

en drie nachten” in het graf zou zijn. Kunt u 72 uren tellen tussen de zonsondergang van de zogenaamde „Goede Vrijdag” en de

Het engelse woord voor Pasen is *Easter*. Dit is niets anders dan een enigszins gewijzigde, engelse spelling van de naam van de oude Assy-

„Paasmorgen”? Als u wilt weten *wanneer* Jezus *werkelijk* uit de dood opstond, vraag dan om ons boekje *De opstanding was niet op zondag*. Het is gratis verkrijgbaar.

rische godin *Ishtar*. Zoals Hislop zegt in *The Two Babylons*, draagt *Easter* „haar Chaldeeuwse oorsprong op het voorhoofd. Easter is niets anders dan *Astarte*, een der

titels van Beltis, de koningin des hemels, van wie de naam, zoals die door het volk van Nineve werd uitgesproken, klaarblijkelijk identiek was aan die welke nu algemeen wordt gebruikt" (p. 103).

Volgens het woordenboek van Webster komt de naam van de oude Teutoonse godin van de lente. Dit werd u waarschijnlijk nooit geleerd.

Als *Easter* van heidense oorsprong is, waar komt dan de vastentijd vandaan?

Niet van de ware Kerk! Want Casianus, die in de vijfde eeuw schreef, zei: „Niettemin dient u te weten dat zolang de vroege kerk haar volmaaktheid onaangetast hield, er geen viering van de vasten bestond.”

Jezus hield geen vasten en de apostelen evenmin.

„De veertig dagen onthouding van de vastentijd („Lent”) werd rechtstreeks overgenomen van de aanbidders van de Babylonische godin. Een dergelijke vastentijd van veertig dagen in het voorjaar wordt nog altijd in acht genomen door de Yezidis of heidense duivelaanbidders in Koerdistan, die deze hebben geërfd van hun vroegere meesters, de Babyloniërs” (Hislop, *The Two Babylons*, pp. 104-105).

De vastentijd is afkomstig van de oude, heidense zoonanbidding, niet van Jezus Christus. Hetzelfde geldt voor het gebruik van warme kruisbroodjes (gegeten op Goede Vrijdag), geferfde eieren en *zonsopgangsdiensten* met Pasen. Wilt u meer weten over deze heidense gebruiken dan kunt u schriftelijk ons gratis boekje *De ware achtergrond van Pasen* aanvragen, dat een verklaring geeft van deze en vele andere feiten die u beslist moet weten.

De apostelen vierden het Pascha

In plaats van de gebruiken van de kerken van onze tijd vierde de oorspronkelijke *geïnspireerde* Kerk van God, geleid door de apostelen, het Pascha, zoals Jezus dat gebod aan de vooravond van zijn dood. De auteurs van de *Encyclopedia Britannica*, 11e editie, beseften dit toen zij hun artikel „Easter” (Pasen) schreven: „Er is geen indicatie voor de viering van het Paasfeest in het Nieuwe Testament of in de geschriften van de Apostolische Vaders... De eerste christenen bleven

de joodse feestdagen in acht nemen, ofschoon in een nieuwe geest, *als herdenking van gebeurtenissen* waarvan deze feestdagen een voorafschaduwung waren geweest” (p. 828).

De ware, oorspronkelijke Kerk vierde jaarlijks het Pascha, op de tijd die God gebod.

Pas jaren later, na de dood van de apostelen, nadat vele heidenen een geloofsbelijdenis hadden afgelegd, zien we de viering van het tegenwoordige Pasen op gang komen.

De niet-Joden begonnen het feest op zondag te vieren, in plaats van aan

De oorspronkelijke geïnspireerde Kerk van God vierde het Pascha, zoals Jezus dat voor zijn dood gebod.

de vooravond van de 14e dag van Gods eerste maand, waarop Jezus altijd het Pascha vierde, als voorbeeld voor ons. Er ontstond toen een geschil tussen deze niet-Joden, die heidense gebruiken invoerden in de Westerse kerken, te beginnen in Rome, en degenen die trouw bleven aan de voorschriften van Jezus en de apostelen.

Hier volgt een korte schets van hoe het Pasen dat u vanaf uw kindjaren is geleerd de kerken binnensloopt:

„Polycarpus, discipel van Johannes de Evangelist, en bisschop van Smyrna, bezocht in 159 Rome om met Anicetus, de bisschop van dat bisdom, over dit onderwerp te spreken, en drong aan op de traditie *die hij van de apostelen had ontvangen* om de 14e dag in acht te nemen... Een definitieve regeling van het dispuut was een der redenen die Constantijn ertoe bewogen in 325 het Concilie van Nicea bijeen te roepen... De beslissing van het concilie was unaniem dat Pasen op zondag gehouden moest worden, en wel in de hele wereld op dezelfde zondag, en dat 'niemand voortaan de ver-

blindheid der *Joden* mocht navolgen'” (*Encyclopedia Britannica*, 11e editie, pp. 828-829).

Dat is, in duidelijke taal, de manier waarop de afvallige kerk verordende dat niemand het voorbeeld van Christus, de levenswijze van de ware christelijke Kerk, mocht navolgen! Daar ligt de oorsprong van het algemene gebruik van de viering van Pasen in de kerken.

Geprofeteerd

Dit verbazingwekkende verslag van de invoering van het tegenwoordige Pasen in de kerk, dat veel uitvoeriger wordt behandeld in ons gratis boekje *De ware achtergrond van Pasen*, werd door Jezus en de apostelen voorspeld. Zij spraken niet van een wijdverbreide groei van de ware nieuwtestamentische Kerk, maar van EEN AFVAL VAN DE WAARHEID door de grote meerderheid.

Profeterend over deze universele AFVAL van het geloof dat Jezus bracht opdat wij het zouden onderhouden, schreef Paulus aan de Thesalonicenzen: „Het geheimenis der wetteloosheid is reeds in werking” (2 Thess. 2:7) — ongeveer 30 jaar slechts nadat de Kerk begon! Hij doelde daarmee op dezelfde „Chaldeeuwse mysteriën”, waarvan Pasen en Kerstmis de twee hoofdfeesten waren!

Op een andere plaats schreef Petrus: „En *velen* zullen hun losbandigheden navolgen” (2 Petr. 2:2).

Velen, niet *weinigen*, volgen dus tegenwoordig de verkeerde weg. *Velen* vieren het Paasfeest dat God nooit heeft geboden, maar slechts *weinigen* houden zich aan het voorschrift dat God door Jezus Christus heeft gegeven.

Bedenk dat de brede weg tot verderf leidt. Laten we deze heidense gebruiken verzaken en terugkeren tot het geloof dat eenmaal werd overgeleverd.

Wat God heeft geboden

De „communie”, ook wel genoemd „het heilig Avondmaal”, is in wezen het Pascha — zoals deze instelling meer terecht behoort te worden genoemd. Aangaande de viering van het Pascha, en iedere juiste praktijk, spoort Judas aan „tot het uiterste te strijden voor het geloof, dat

(Zie verder pagina 21)

Wie of Wat is het Profetische Beest?

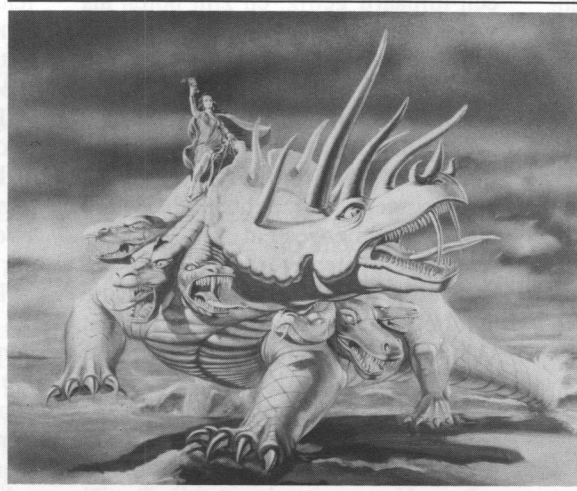
Deel drie

Wat is het Merkteken van het Beest?

Vergewis u ervan of dit merkteken op u is! Zonder dat zal niemand in staat zijn te kopen of te verkopen! Zonder dat zal men zelfs doodgemarteld kunnen worden! Maar hebt u het, dan zult u DE ZEVEN LAATSTE PLAGEN VAN GOD ondergaan!

Herbert W. Armstrong

Vroeger zeiden sommigen dat dit *m y s t i e k e* „merkteken” de bijlbundel was op de oude US-dimes (tien-cent-stukken). Tijdens de Tweede Wereldoorlog zeiden velen dat het Hitlers hakenkruis was. In de tijd van de „New Deal” tijdens de Depressie zeiden velen dat het Roosevelt's NRA (National Recovery Administration) was.

De enige tekst die men doorgaans leest

Onze generatie kent geen intrigerender en verbijsterender onderwerp. Duizenden preken zijn en worden erover gegeven — pre-

ken van dominees en evangelisten die zelf niet weten wat het is! Miljoenen zijn er nieuwsgierig naar.

Het Goede Nieuws publiceert in afleveringen het nieuwste boekje van hoofdredacteur Herbert W. Armstrong, Wie of Wat is het Profetische Beest?

De gemiddelde preek over dit onderwerp schenkt slechts aandacht aan één passage in de Bijbel!

Dit is de enige passage die gewoonlijk wordt geciteerd door degenen die dit mysterieuze merkteken trachten te duiden.

„En het [het tweede „beest”] maakt, dat aan allen, de kleinen en de groten, de rijken en de armen, de vrijen en de slaven, een MERKTEKEN gegeven wordt op hun rechterhand of op hun voorhoofd, en dat niemand kan kopen of

verkopen, dan wie het merkteken, de naam van het beest, of het getal van zijn naam heeft” (Openb. 13:16-17).

Uitgaande van deze passage gebruikt de spreker gewoonlijk zijn fantasie. Men zou kunnen redeneren dat, aangezien wij zonder dit geheimzinnige merkteken niet kun-

nen kopen of verkopen, en wij allen wensen te kunnen kopen en verkopen, wij alles behoren te doen wat in ons vermogen ligt om dit merkteken te ontvangen!

Er is echter nog een passage in de Bijbel, die men nalaat ons te tonen: „En ik zag een ander teken in de hemel, groot en wonderbaar: zeven engelen, die de zeven laatste plagen hadden, want daarmee is de gramschap Gods voleindigd . . . En de zeven engelen, die de zeven plagen hadden, kwamen uit de tempel . . .

„En ik hoorde een luide stem uit de tempel zeggen tot de zeven engelen: Gaat heen en giet de zeven schalen van de GRAMSCHAP GODS uit op de aarde. En de eerste ging heen en goot zijn schaal uit op de aarde, en er kwam een boos en kwaadaardig gezwel aan de mensen, die het merkteken van het beest hadden en die zijn beeld aanbaden” (Openb. 15:1, 6; 16:1-2).

Als men het „merkteken van het beest” draagt, zal men de zeven laatste plagen van God ontvangen, en die plagen zullen onbeschrijflijk gruwelijk zijn!

Hoe kan men weten wat het is?

Er zijn in de Bijbel nog veel meer verwijzingen naar dit onderwerp. Laten wij niet slechts naar één enkele passage kijken om ons dan af te wenden van Gods persoonlijke openbaring van dit mysterie en door middel van onze eigen verbeeldingskracht en fantasie vele belachelijke conclusies op te roepen die een misleid publiek worden opgedrongen door mensen zonder begrip, maar laten we acht slaan op wat naar GODS zeggen dit MERKTEKEN werkelijk is!

Vergis u niet, God vertelt ons duidelijk wat het is! Het wordt onmiskenbaar en duidelijk geopenbaard en verklaard in de Bijbel! Om Gods antwoord te vinden moeten we evenwel alle passages betreffende dit onderwerp voor ons hebben!

Merk allereerst in de algemeen geciteerde passage (Openb. 13:16-17) het volgende op: dit merkteken is iets dat zeer gewild is — iets waar de meeste mensen voorstander van zijn, dat zij nastreven — dat men als juist aanvaardt.

Iedereen wil kunnen „kopen of verkopen”. In dit bijbelse gebruik duidt de uitdrukking „kopen of ver-

kopen” meer letterlijk op het kunnen kopen — niet dat winkels of mensen van wie men levensbehoeften zou kunnen kopen zouden weigeren iemands geld te accepteren, maar dat degene die het merkteken weigert inderdaad niet in staat zal zijn te kopen, niet in staat zal zijn in zijn levensonderhoud te voorzien, een loon of salaris te verdienen of zaken te doen.

Het merkteken van het beest heeft dus direct betrekking op de mogelijkheid om zaken te doen, een baan te hebben en in het eigen levensonderhoud te voorzien.

Maar laten we eens kijken naar alle feiten die God openbaart, alle bijbelpassages, ten aanzien van dit merkteken.

Wat is het beest?

Allereerst dan het „beest” zelf. Het „merkteken” is het merkteken van het „BEEST”. Dit wordt beschreven in de eerste verzen van dit hoofdstuk:

Johannes stond op het zand der zee, en sprekend over zijn profetisch visioen, zag hij „uit de zee een beest opkomen met tien horens en zeven koppen; en op zijn horens tien kronen en op zijn koppen namen van godslastering.

„En het beest, dat ik zag, was een luipaard gelijk, en zijn poten als van een beer en zijn muil als de muil van een leeuw. En de draak gaf hem zijn kracht en zijn troon en grote macht” (Openb. 13:1-2).

De identiteit van dit geheimzinnige beest werd onthuld in de vorige afleveringen. Wij hebben dit wilde dier — samengesteld uit verschillende elementen, met de hoofdkenmerken van de vier wilde dieren die symbolisch worden beschreven in Daniël 7 — duidelijk geïdentificeerd als het Romeinse Rijk.

Daniël 7 openbaart dat deze beesten, of wilde dieren, wereldlijke REGERINGEN of wereldrijken symboliseren. Het eerste beest uit Daniël leek op een leeuw, en vertegenwoordigde het Chaldeeuwse Rijk van Nebukadnezar, Babylon genaamd. Het tweede dier leek op een beer en stelde het Perzische Rijk voor; het derde, met vier koppen, leek op een luipaard en vertegenwoordigde het Grieks-Macedonische Rijk van Alexander de Grote en de verdeling

daarvan in vier stukken na zijn dood; en het vierde dier, dat verschilde van enig bestaand wild dier, was het Romeinse Rijk, dat al de andere opslokte en in zich opnam, en de voornaamste fysieke en militaire kenmerken van al zijn voorgangers belichaamde.

Dit beest uit Openbaring 13 had de muil, het sterkste deel, van de leeuw; de poten, het sterkste deel, van de beer; het lichaam van de luipaard. Het omvatte in het ENE rijk waarvan het het symbool is, de kracht van ALLE dieren uit Daniël.

Het is het ROMEINSE RIJK.

Merk op dat de „draak” aan dit rijk zijn troon en zijn kracht en grote macht gaf. Openbaring 12:9 en 20:2 vertellen ons beide in duidelijke termen dat deze „draak” Satan de duivel is.

Dit rijk is dus het politieke instrument van Satan dat hij gebruikt om over de wereld te heersen en haar te misleiden.

Het merkteken waarvan?

Let goed op het volgende! Het merkteken is het merkteken van het BEEST en het beest is het ROMEINSE RIJK. In Openbaring 17 wordt een later stadium van ditzelfde wilde dier beschreven, en daar zit een „vrouw” — een grote KERK — op het beest, leidt het, regeert erover. Het MERKTEKEN is evenwel het merkteken van het ROMEINSE RIJK — niet van de Rooms-Katholieke Kerk.

Dit is feit no. 1. Houd dit in gedachten.

In Openbaring 13:11 wordt nog een beest beschreven. Dit beest had twee horens als een lam, maar het sprak als de draak.

Dit tweede beest uit Openbaring 13 wordt in Openbaring 17 beschreven als de hoer die op het beest zat. Deze gevallen vrouw of kerk verschilt in één opzicht van alle andere kerken. Zij is georganiseerd als een wereldlijke regering en als een geestelijke kerk. De volken van de wereld sturen ambassadeurs naar haar toe, precies zoals ze dat doen naar de hoofdsteden van andere naties.

Zoals een vrouw, gezeten op een dier, dit dier, bijvoorbeeld, een paard, leidt en bestuurt, zo heeft deze kerk alle macht van het eerste beest, het Romeinse Rijk, overgenomen en uitgeoefend. Na 554 n. Chr.

Het merkteken is het merkteken van het BEEST — het ROMEINSE RIJK. Een „vrouw” — een grote KERK — zit op dit beest, leidt het, regeert erover.

deed de Kerk dit gedurende 1260 jaar, zoals was geprofeteerd!

Merk verder op wat wordt onthuld in Openbaring 13:15-16:

„En hem werd gegeven om aan het beeld van het beest een geest te schenken, zodat het beeld van het beest ook zou spreken, en maken dat allen, die het beeld van het beest niet aanbaden, gedood werden. En het maakt, dat aan allen . . . een merkteken gegeven wordt op hun rechterhand of op hun voorhoofd” (Openb. 13:15-16).

Hier nu is een misleide kerk — zelf misleid, en dus gebruikt, door Satan de duivel, en op haar beurt de wereld misleidend. Merk op dat deze kerk de martelaren niet zelf doodt — zij zorgt er alleen voor dat zij gedood

worden. En zij is het ook die ervoor zorgt dat allen die onder haar heerschappij staan het geduchte MERKTEKEN van het beest ontvangen.

Het brandmerk van Rome

Let goed op wat de bovenstaande passage ons vertelt:

1) „Hem” — de leider die het menselijk, wereldlijk bestuur, gevormd naar het bestuur van het Romeinse Rijk, in de kerk heeft ingesteld.

2) „Maakt” dat allen dit merkteken ontvangen. De kerk, niet het wereldlijk bestuur, dringt de mensen dit brandmerk op.

3) Dezelfde macht is de oorzaak van het martelaarschap van de heiligen.

4) Deze macht brandmerkt de mensen met het merkteken van het „beest” — dit is het merkteken van het ROMEINSE RIJK, niet het merkteken van de kerk.

5) Men ontvangt dit merkteken op de rechterhand, of op het voorhoofd.

Het MERKTEKEN is dus dat van het Romeinse Rijk, dat deze KERK de Westerse wereld deed of zal doen ontvangen.

Twee martelaarschappen

Merk vervolgens op wanneer deze heiligen werden gedood. Dit zal ons tonen wanneer het merkteken van het beest wordt opgelegd.

„En toen hij het vijfde zegel opende, zag ik onder het altaar de zielen van hen, die geslacht waren om het woord van God en om het getuigenis, dat zij hadden. En zij riepen met luider stem en zeiden: Tot hoelang, o heilige en waarachtige Heerser, oordeelt en wreekt Gij ons bloed niet aan hen, die op de aarde wonen?” (Openb. 6:9-10.)

Hier vinden we de martelaren uit de Middeleeuwen beschreven, die al gestorven zijn in de tijd waarin dit visioen zich afspeelt — dat is ongeveer de tijd van nu.

Zij weten dat God heeft gezegd: „Mij komt de wraak toe.” Zij weten dat Gods oordeel over deze vervolgende, misleidende, valse kerk, zoals beschreven in Openbaring 18, de zeven laatste plagen zullen zijn, die worden uitgegoten „ten aanschouwen van het Lam” bij de Wederkomst van Christus. Lees daarover in Openbaring 18.

Deze gestorven heiligen worden beschreven als zielen die uitroepen „HOELANG” het nog zal duren voordat de wederkomst van Christus en de zeven laatste plagen hun martelaarschap zullen wreken. De geschiedenis vertelt ons dat in de Middeleeuwen meer dan 50 MILJOEN mensen werden gedood, velen vanwege hun geloof in de BIJBEL en hun gehoorzaamheid aan God in plaats van aan deze kerkelijke regering van de mens en de duivel.

Lees nu wat er nog moet gebeuren vóór de zeven laatste plagen en de komst van Christus!

„En aan elk hunner werd een wit gewaad [een symbool van gerechtigheid en zuiverheid] gegeven, en hun
(Zie verder pagina 16)

Bouwt uw kind aan zelfdiscipline?

Zonder deze karaktereigenschap kan geen enkel kind op de juiste wijze volwassen worden.

Gavin N. Cullen

Hoe zou u reageren als u iemand in dienst had genomen om een

nieuw huis voor u te bouwen en vervolgens ontdekte dat hij een bedrieger was?

Laten wij aannemen dat de persoon geen echte opleiding had voor het bouwen van huizen; hij had slechts korte tijd als gewoon arbeider gewerkt. Hij creëerde een imposante naam voor zijn „constructiebedrijf” en meende dat dit voldoende was om in zaken te beginnen.

U ontdekte dit pas toen hij aan de fundering begon. U begon u zorgen te maken over de wijze waarop hij

zich niet aan de tekeningen scheen te houden. Hoewel hij u geruststelde over wat hij aan het doen was, was u niet overtuigd.

Wat u er tenslotte toe bracht om de bevoegdheid van de bouwer te onderzoeken was wat u ontdekte toen u eens ongemerkt op het bouwterrein ging kijken en de fundering mat. Niet alleen klopten de afmetingen niet, maar ook was de gehele fundering niet haaks.

Zodra u zijn gebrek aan opleiding ontdekte, deed u erg uw best onder het contract uit te komen. In geen geval zou u iemand met zo weinig vakbekwaamheid uw huis laten bouwen.

Nu klinkt dit alles absurd. Maar toch komt een dergelijke situatie met bijzonderheden die lijken op die in dit voorbeeld dagelijks over de hele wereld voor. Niettemin wordt deze situatie als normaal geaccepteerd. Zij wordt niet ter sprake gebracht. De gevolgen zijn echter veel ernstiger dan van een onbevoegde aannemer die een huis bouwt. Onze samenleving wordt er direct door getroffen.

Het gebouw dat geconstrueerd wordt is het karakter van een kind. De bouwers zijn de ouders, die of de bouwplannen die door de Almachtige God zijn opgesteld uitvoeren of op een ellendige manier tekort schieten in het opvoeden van kinderen.

Een juiste fundering

Wij zijn misschien ontzet bij de gedachte aan een onbevoegde die ons huis bouwt. Niettemin begaan velen enorme fouten bij het vormen van het leven van hun kinderen. Zij slaan geen acht op Gods duidelijke instructies — zij hebben er geen idee van welke richting zij met hun kroost gaan of zouden moeten gaan. Het opvoeden van hun kinderen „gebeurt”. De gevolgen zijn rampzalig voor deze samenleving. Kinderen groeien zonder enige zelfdiscipline op. Sommigen zijn niet in staat zich te vermaken omdat zij talloze uren hebben doorgebracht voor de televisie, niet in staat te leren omdat zij

niet kunnen opletten en zich niet kunnen concentreren, ongeschikt om een baan te houden wanneer zij van school afgaan omdat zij niet hebben geleerd verantwoordelijkheden op zich te nemen.

Koning Salomo, aan wie God grote wijsheid gaf, verkreeg diep inzicht betreffende het opvoeden van kinderen. In Spreuken 29:15 stelt hij nauwkeurig de kern van het probleem vast waar wij ons mee bezighouden: „... een aan zichzelf overgelaten knaap maakt zijn moeder te schande.”

Wanneer ouders niet weten waarom hun kinderen niet zo goed uitvallen als zij hadden verwacht, is dit vaak de voornaamste oorzaak.

Training noodzakelijk

Een kind heeft voortdurende training nodig, die is gebaseerd op de wetten die God openbaart, om zelfdiscipline te ontwikkelen. Een kind moet worden geleerd verantwoordelijkheden op zich te nemen — of het nu schoolwerk is, het beheersen van emoties of het opbrengen van geduld en ijver om een nieuwe vaardigheid te leren.

Een tiener bijvoorbeeld die nooit heeft geleerd punctueel te zijn, met anderen om te gaan en instructies op te volgen kan nooit goed samenwerken, en verwachten in staat te zijn succesvol acht uur per dag te werken. Hij zou grote moeilijkheden on-

dervinden om de vaak routinematige taken vol te houden die met de baan samengaan. Hij respecteert misschien zijn superieuren niet. Hij zet zich misschien niet in voor het verrichten van kwaliteitswerk. Een kind ontwikkelt zijn of haar houding ten opzichte van werk in zijn of haar jonge jaren, en dit vereist werk van de kant van de ouders.

Wij kunnen opnieuw het boek Spreuken raadplegen. Als wij onze kinderen in de weg oefenen die zij behoren te gaan, zullen zij nooit van die weg afwijken (Spr. 22:6).

Laten wij enkele typische gebieden beschouwen waar kinderen zelfdiscipline moeten leren. De principes zijn op elk gebied van kinderopvoeding van toepassing.

Werkgewoonten

Het is essentieel dat kinderen goede werkgewoonten ontwikkelen. Respect voor werk en ambitie kunnen van jongsaf worden geleerd door kinderen de verantwoordelijkheid te geven voor eenvoudige karweitjes in en om het huis.

Een kind van drie kan worden geleerd zijn moeder te helpen zijn kamer netjes te houden, de kleine prullenmand leeg te maken en vader te helpen bij het autowassen. Aanvankelijk zal deze instructie misschien zelfs meer werk creëren voor de oplettende ouders, maar deze gewoonten

(Zie verder pagina 22)

Hoe ziet God eruit?

De Bijbel geeft ons een fascinerend en helder beeld!

Hugh Mauck

Toen God menselijk leven op aarde schiep, zei Hij: „Laat Ons mensen maken naar ons beeld, als onze gelijkenis” (Gen. 1:26). En dit deed Hij: „En God schiep de mens naar zijn beeld; naar Gods beeld schiep Hij hem” (vers 27).

Betekent dit echter dat wij er werkelijk zoals God uitzien? Hoe ziet God er eigenlijk uit?

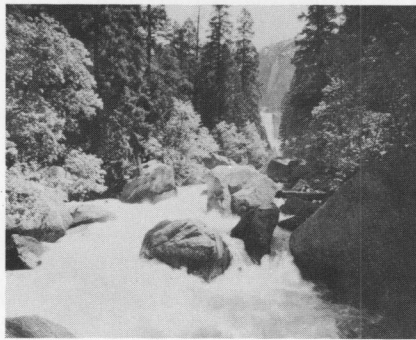
Historici beweren dat men vroeger dacht dat God het leven of de geest van de natuur was: het wezen dat zich in onweer als toorn manifesteert, in wind als beweging, in regen als droefheid, in het stromen van rivieren als vriendelijkheid, in het bos als geheimzinnigheid en in de oceanen als onrust.

Voor tenminste één christelijke groep is God een goddelijk principe, een ethische wet of code die goed gedrag regelt, en als eeuwige geest en oneindig verstand over iedereen gereert.

Aanhangers van de evolutieleer geloven dat God een idee uit de Oudheid is, een fictief wezen dat door primitieve en onwetende mensen werd gecreëerd om verschijnenselen te verklaren die zij niet konden begrijpen.

Door de eeuwen heen heeft men zich God voorgesteld als iemand die leek op bijna elke denkbare diersoort, op een combinatie van dieren of op een combinatie van menselijke en dierlijke eigenschappen.

Het wordt tijd dat wij de feiten

verzamelen, dat wij te weten komen wat God ons over zichzelf vertelt!

God vertelt het ons

Wij hoeven niet onzeker te zijn over hoe God eruit ziet. God vertelt het ons duidelijk in de Bijbel. God noemde onze eerste voorvader, Adam, *man*. Eva werd *vrouw* genoemd. Samen werden zij *mens* genoemd (Gen. 1:26-27; 2:22-23). Zij waren niet een of andere lagere, primitieve soort mens. Adam en Eva

zagen eruit zoals wij, hoewel zij in fysieke zin ongetwijfeld volmaakt waren.

Later in de geschiedenis, toen God met twee van zijn engelen aan Abraham verscheen, verscheen Hij als mens (Gen. 18:1-3). Nog later, toen Ezechiël een visioen van God op

Door de eeuwen heen heeft men zich God voorgesteld in talloze vormen en gedaanten. Ook dacht men dat God het leven of de geest van de natuur was.

zijn troon zag, had God „een gedaante, die er uitzag als een mens” (Ezech. 1:26-28).

Door deze bijbelteksten kunnen wij weten dat God er als een mens uitziet. Vele andere bijbelteksten vertellen ons hoe God, telkens wanneer Hij aan mensen verscheen, altijd de vorm en gedaante, de omvang en de gelaatstreken van een mens had.

Laten wij dit echter nauwkeuriger bezien.

Gods beeld

God heeft één *gezicht*. Hij sprak van aangezicht tot aangezicht met Jakob en Mozes (Gen. 32:30; Ex. 33:11; Deut. 34:10).

Zijn *ogen* zijn voortdurend op het land gericht waarvoor Hij persoonlijk zorgt (Deut. 11:12), evenals zijn ogen op de rechtvaardigen zijn en zijn oren voor hun hulpgeroep openstaan (Ps. 34:16).

Hebreeën 4:13 luidt: „En geen schepsel is voor Hem verborgen, want alle dingen liggen open en ontbloot voor de ogen van Hem, voor wie wij rekenschap hebben af te leggen.”

God heeft een *lichaam*. Paulus vertelt ons dat ons vergankelijke, fysieke lichaam in de opstanding aan het verheerlijkte lichaam van Christus zal worden gelijkgemaakt (Filipp. 3:21). Christus zelf zei dat degenen die het Koninkrijk binnengaan *twee ogen, twee handen en twee voeten* zullen hebben (Matth. 18:8-9), waardoor Hij een duidelijker aanwijzing gaf van hoe God eruit ziet.

God heeft een *mond*, en wij moeten leven van ieder woord dat uit zijn mond voortkomt (Matth. 4:4). God sprak tot Mozes (Num. 12:8); nu en dan spreekt Hij met een krachtige *stem* (Ps. 68:34). Sofar spreekt over Gods *lippen* (Job 11:5), en Jesaja vertelt ons dat wanneer God boos wordt zijn lippen vol gramschap zijn, zijn *tong* als een verterend vuur is en zijn *adem* als een overstromende beek (Jes. 30:27-28).

Met zijn stem lacht God om degenen die Hem te slim af proberen te zijn (Ps. 2:4) en om de heidenen die tegen Hem samenzweren (Ps. 59:9).

God heeft een *neus*; Hij rook het offer dat Noach op het altaar offerde (Gen. 8:21), en met de adem van zijn neus scheidde Hij de Rode Zee (Ex. 15:8).

God heeft *armen, handen en vingers* evenals wij, en geen hoeven, klauwen of poten. God heeft een machtige arm; zijn hand is sterk, en zijn rechterhand is hoog verheven in glorieuze kracht (Ps. 89:14). De Israëlieten kregen het beloofde land niet door hun eigen zwaard of kracht in bezit, maar door Gods rechterhand en arm (Ps. 44:4).

Jezus Christus zit nu aan de rechterhand van God (Hebr. 1:3), en het

gehele hemelse leger staat aan zijn rechter- en aan zijn linkerhand (2 Kron. 18:18).

Met zijn vinger schreef God voor Mozes de Tien Geboden op twee stenen tafelen (Ex. 31:18; Deut. 9:10), en op twee andere tafelen nadat Mozes het eerste paar had verbrijzeld (Deut. 10:1-2). De hemel is het werk van Gods vingers (Ps. 8:4).

Wanneer God alle dingen herstelt, zal de heerschappij op zijn *schouder* rusten (Jes. 9:5).

te worden geboren als onsterfelijke, uit geest samengestelde wezens zoals God zelf!

Bij de terugkomst van Jezus Christus zullen Gods dienstknechten uit de hele geschiedenis tot leven worden gewekt en met de ware nog levende christenen in een ondeelbaar ogenblik in de gedaante en samenstelling van God worden veranderd (1 Kor. 15:51-53; 1 Joh. 3:2).

Er zal niet langer verwarring heersen aangaande wie of wat God is of

God openbaart dat Hij de mens naar zijn eigen beeld schiep. De Bijbel geeft vele details over Gods uiterlijk.

God stond Mozes toe zijn *rug* te zien toen Hij in zijn heerlijkheid voorbij ging (Ex. 33:18, 23); en David spreekt over een tijd dat God de aarde deed schudden, de hemel boog, en nederdaalde terwijl donkerheid onder zijn *voeten* was (Ps. 18:10). God heeft ook een *middel* (Ezech. 1:27).

Jezus Christus zei: „Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien” (Joh. 14:9), waarmee Hij aangeeft dat zowel God de Vader als Christus dezelfde vorm en gedaante hebben, en ongetwijfeld vrijwel hetzelfde uiterlijk en dezelfde gelaatstrekken.

Het potentieel van de mens

De mens werd naar Gods gedaante, vorm en beeld gemaakt. In tegenstelling hiermee hebben de wezens die God rond zijn troon dienen veelvoudige gezichten, vleugels en kenmerken van dieren (Ezech. 1:4-10; 10:1-22). Satan, de vroegere aartsengel Lucifer, verschijnt nu als een draak of slang (Openb. 12:9).

Maar waarom werd de mens naar Gods beeld gemaakt, met een verstand dat op dat van God lijkt?

Het ongelooflijke antwoord is fantastischer dan u ooit had kunnen dromen! De waarheid is dat mensen het verbazingwekkende potentieel hebben daadwerkelijk in Gods gezin

wat zijn plan is! Iedereen zal het zien! Geen enkele kerk, behalve Gods ene ware Kerk, begrijpt deze verbazingwekkende kennis. Vraag voor meer informatie ons gratis boekje *Uw ontzagwekkende toekomst — Hoe de religies u misleiden* aan.

God in al zijn glorie

Het boek Openbaring onthult hoe de verheerlijkte Jezus Christus er nu uitziet. Dit is het beeld dat wij zelf ook zullen dragen als wij overwinnen en tot het einde toe volhouden (Openb. 21:7).

Christus is „bekleed met een tot de voeten reikend gewaad, en aan de borsten omgord met een gouden gordel; en zijn *hoofd* en zijn *haren* waren wit als witte wol, als sneeuw, en zijn ogen als een vuurvlam; en zijn voeten waren gelijk koperbrons, als in een oven gloeiend gemaakt, en zijn stem was als een geluid van vele wateren” (Openb. 1:13-15).

Aan de apostel Johannes werd in een visioen God de Vader op zijn troon getoond (Openb. 4:1-11). God, de Oude van dagen (Dan. 7:9-14), is de eeuwiglevende God die de eeuwigheid bewoont (Jes. 57:15). Hij bestaat eeuwig (Ps. 9:8) en heeft eeuwige jeugd en kracht (Jes. 40:28-31).

In al deze verslagen en in vele andere verslagen in de Bijbel wordt God nooit in een andere vorm of

gedaante beschreven dan het beeld dat Hij, de Schepper, aan de mens gaf. God maakte ons waarlijk naar

zijn eigen beeld om op zekere dagen ten volle in zijn eeuwige glorie en macht te delen! □

Heeft de mens Gods emoties?

Gods doel met het scheppen van menselijk leven is zichzelf te reproduceren door geestelijk geboren kinderen aan zijn Gezin toe te voegen (Joh. 3:3, 6, 8). Toen God ons naar zijn eigen beeld maakte, gaf Hij ons het potentieel voor dezelfde emoties die Hij zelf bezit: het vermogen te lachen wanneer wij gelukkig zijn, te huilen wanneer wij verdrietig zijn, boos te worden wanneer de zonden zich opstapelen, jaloers te zijn wanneer iemand ontrouw is, verontwaardiging te voelen wanneer dingen onrechtvaardig zijn en lief te hebben wanneer men ons liefheeft.

Emoties zijn goed: ze geven het leven kleur. Het verschil tussen ons en God is dat God zijn emoties beheerst, terwijl onze emoties maar al te vaak ons beheersen.

Een belangrijk doel dat God voor ogen stond bij het scheppen van aan de dood onderworpen mensen, is ons te leren onze emoties te beheersen. God wil weten, voordat Hij ons eeuwig leven geeft, of wij altijd onze emoties, neigingen en handelingen zullen beheersen.

Het gehoorzamen van de Tien Geboden en het houden van alle andere wetten die God ons gaf is vaak weinig meer dan de juiste controle over onze emoties uit te oefenen, die, op hun beurt, onze neigingen en handelingen beheersen.

Gods emoties

Gods sterkste emotie is *liefde*. Hij is liefde (1 Joh. 4:8, 16). Elke handeling van Hem is op liefde gebaseerd. Gods hele filosofie is zichzelf, samen met alles in het universum, te delen met degenen die Hij liefheeft.

De grootste emotie van de mens is ook liefde, maar de mens heeft zijn liefde misbruikt en naar binnen gekeerd. Zelfs de hoogste vormen van menselijke liefde, zoals de liefde van een moeder voor haar kind, zijn gebaseerd op bezorgdheid en zorg voor iemands „uitgebreide zelf”.

Wij hebben God lief omdat God ons het eerst liefhad (1 Joh. 4:19). Het grootste gebod is dat wij God uit geheel ons hart, geheel ons verstand en geheel onze kracht moeten liefhebben. Het tweede grote gebod is dat wij onze naaste moeten liefhebben als onszelf (Markus 12:29-31).

Haat is het tegendeel van liefde, en God drukt ook *haat* uit. Er is een tijd om te haten (Pred. 3:8). God haat het kwaad en elke uiting ervan (Ps. 5:6-7; 11:5; 45:8).

God drukt *toorn* uit wanneer Hij met kwaad wordt geconfronteerd. God verliest echter nooit zijn zelfbeheersing, en zijn toorn werkt voor positieve doeleinden (Nah. 1:2, 6; Ps. 7:12; Jer. 30:24).

Toorn is geen emotie die wij moeten onderdrukken en nooit gebruiken. God zegt dat er tijden zijn dat wij toornig moeten zijn; wij moeten echter nooit toestaan dat toorn ons tot zonde leidt (Ef. 4:26).

Vrees is ook een emotie van God, maar Hij vreest niet zoals mensen. De verkeerde soort vrees: ongelof, paranoia en angst voor straf, zullen ons uit het Koninkrijk van God houden (Openb. 21:8).

God kan niet zondigen omdat Hij niet wil zondigen. In dit opzicht vreest Hij verkeerd te doen of verkeerde ge-

volgen te veroorzaken. Dit is een juiste emotie die ook wij moeten beheersen (2 Sam. 1:14; *Statenvert.*). De menselijke vrees voor God is het begin van wijsheid (Spr. 1:7). God beleeft vreugde aan degenen die Hem vrezen (Ps. 147:11).

God is een *jaloerse* God (Ex. 20:5; Deut. 4:24). Een van zijn namen is *Naijverige* (Ex. 34:14). De eerste twee van de Tien Geboden verbieden afgoderij en drukken uit dat God ontrouw niet kan verdragen. Dit is goddelijke jaloezie. Het zevende gebod toont dat Hij ontrouw aan een huwelijkspartner niet verdraagt (Ex. 20:3-6, 14).

Een van Elia's sterkste eigenschappen was dat hij jaloers was voor God (1 Kon. 19:10). Jaloezie behoort tot onze rechtmatige emoties (2 Kor. 11:2). Wanneer zij op de juiste wijze wordt toegepast, zou jaloezie ons tot goede werken moeten opwekken (Rom. 11:11). De geest van jaloezie moet nooit wedijveren, maar beschermen (Hoogl. 8:6).

Positieve toepassingen

God drukt *droefheid* uit (Gen. 6:6; Ps. 78:40). Jezus zelf huilde (Joh. 11:35). God drukt opperste *vreugde* uit (Matth. 25:21; Gal. 5:22). Hij voelt *verontwaardiging* (Jes. 34:2) en Hij kent *smart* (Jes. 53:3). God voelt *bezorgdheid* (Deut. 5:29), oefent *geduld* en biedt *troost* (Rom. 15:5; 2 Petr. 3:9).

God is *nederig* en *barmhartig*, soms *passief*, andere keren *wraakzuchtig*. God straalt voortdurend de vruchten van zijn Geest uit, waarvan liefde, vreugde en vrede de voornaamste zijn (Gal. 5:22-23). □

WAT IS GODS NAAM?

Maakt het enig verschil welke namen wij gebruiken voor de Vader en de Zoon?

Keith W. Stump

Gods naam is belangrijk! Wij mogen hem niet lichtvaardig of oneerbiedig gebruiken — maar alleen met een oprecht gevoel van eerbied en ontzag (Ex. 20:7).

Maar hoe luidt de naam van de hemelse Vader? Wat is de naam van zijn Zoon, onze Verlosser, de Messias?

Het is belangrijk dat wij dat weten. Want er is slechts één „naam aan de mensen gegeven, waardoor wij moeten behouden worden” (Hand. 4:12).

Moeten wij, zoals sommige mensen beweren, alleen hebreeuwse namen gebruiken, wanneer wij over de Vader en de Zoon spreken? Berust behoud op het uitspreken van Gods naam in een bepaalde taal, of in een bepaalde klankcombinatie?

Overtreden wij ongewild het Derde Gebod wanneer wij „Jezus Christus”, „God” en „Heer” zeggen — omdat dit geen hebreeuwse namen zijn?

Er behoeft hierover geen verwar- ring te bestaan. Leest u verder en u zult dit begrijpen!

Heilige namen?

De gedachte dat wij slechts Gods hebreeuwse namen moeten gebrui-

ken is niet oud. De leer van de hebreeuwse namen ontstond in wer- kelijkheid minder dan 50 jaar gele- den, in de tweede helft van de jaren '30.

In die tijd begonnen voorstanders van deze gedachte te beweren dat het een grove zonde is de naam *Jezus Christus* uit te spreken (onze spelling van de griekse woorden *Ie- sous* en *Christos*). Zij verklaarden eveneens dat het een zonde is de omschrijving *God de Vader* uit te spreken, want, zo werd gezegd, het woord *God* is etymologisch verbon- den met heidense godsdiensten.

De naam van de Godheid, zo be- weerden zij, mag alleen in het He- breeuws worden uitgesproken. Dit is een belangrijke vereiste om Gods Koninkrijk binnen te gaan, zeiden zij.

Deze zelfde kleine groep leert dat de heilige, persoonlijke naam van onze Hemelse Vader *Jahweh* is (of, in zijn samengetrokken vorm, *Jah*) en dat de naam van zijn Zoon *Jahsjua*, de Mes- sias, is. Ook het woord *Elohim* moet gebruikt worden in plaats van het equivalent *God*. Deze groep verklaart dat, wanneer wij bidden of spreken over de Vader en de Zoon, wij uitslui- tend deze hebreeuwse namen moeten gebruiken. Het is verkeerd om de

namen van de Godheid in een andere taal te vertalen.

Met andere woorden, wij mogen de Bijbel in alle opzichten lezen en bespreken zoals deze vertaald is, be- halve wat betreft de namen van God of Jezus Christus. Deze moeten wij in het Hebreeuws uitspreken. Het gebruik van substituten voor de na- men *Jahweh* en *Jahsjua* zou ons kunnen uitsluiten, zo wordt ons ver- told, van behoud.

Zijn alleen hebreeuwse namen voor God aanvaardbaar? Acht Hij zich beledigd door namen in een an- dere taal?

Het tetragrammaton

Laten wij eerst de naam *Jahweh* bestuderen, waarvan gezegd wordt dat het de persoonlijke naam van de Hemelse Vader is.

In Exodus 3:15 maakte de Schep- per zijn naam — JHWH — aan Mo- zes bekend.

De hebreeuwse tekst van het Oude Testament bestaat uit medeklinkers, en bevat geen klinkers. Het he- breeuwse origineel van de naam van de Schepper, zoals hij geschreven staat in de in medeklinkers gestelde tekst van dit vers, is eenvoudig ge- speld als JHWH, en niet als *Jahweh*. JHWH wordt vaak aangeduid als het

„tetragrammaton”, hetgeen betekent de „vier letters”.

De naam JHWH is afgeleid van een vorm van het hebreeuwse werkwoord *zijn*. Het heeft dezelfde betekenis als de naam IK BEN, vermeld in het voorafgaande vers (Ex. 3:14). Hebreeuwse geleerden zeggen dat JHWH kan betekenen „hij bestaat” of „hij doet bestaan”. Het nederlandse equivalent zou zijn „de Eeuwiglevende” of „de Eeuwige”.

Ofschoon wij niet geheel zeker kunnen zijn over wat de ontbrekende klinkers in JHWH behoren te zijn, geloven toch veel geleerden dat JHWH waarschijnlijk oorspronkelijk als *Jahweh* geocaliseerd werd.

De Joden, die de naam JHWH te heilig achtten om uitgesproken te worden, waren na de dagen van Ezra en Nehemia opgehouden hem uit te spreken. Het werd zelfs als onwettig en godslasterlijk beschouwd hem te uiten. Wanneer een Jood die de Bijbel voorlas in een tekst bij JHWH aanlandde, verving hij deze naam door het woord *Adonai* (een hebreuws woord dat „Heer” of „Meester” betekent). Met andere woorden, Gods naam werd geschreven als JHWH, maar uitgesproken als *Adonai*.

Eén ding is echter zeker. De uitspraak van het hebreeuwse woord JHWH was *niet* „Jehova”. Deze bekende, maar onjuiste naam is een betrekkelijk recente uitvinding, in 1520 bedacht door Petrus Galatinus (de biechtvader van paus Leo X). Galatinus plaatste de klinkers van het woord *Adonai* (a-o-a) tussen de vier heilige medeklinkers JHWH, en vormde zo de hybridische monstrositeit JaHoWaH, die later „Jehovah” werd. Het is een volledig kunstmatige naam, gevormd door aan het tetragrammaton klinkers toe te voegen die er vreemd aan zijn. Deze toevoeging is volkomen ongegrond.

Jahsjua is Jahweh!

Het eerste punt dat moet worden rechtgezet, in antwoord op de misleide voorstanders van „heilige namen”, betreft hun aanduiding van de Vader als *Jahweh* om Hem te onderscheiden van zijn Zoon *Jahsjua* (hetgeen betekent „Jahweh is verlossing”). Zij beweren dat JHWH de Vader is, en dat de Zoon later geopenbaard moest worden.

De waarheid is dat de JHWH van het Oude Testament juist degene is die Jezus werd of, in het Hebreuws, *Jahsjua*. *Jahsjua*, Jezus, is *Jahweh*.

Jezus was het Woord (Grieks, *Logos*, „woordvoerder”) dat met God was vanaf het begin (Joh. 1:1). De *Logos* was de Schepper — „Alle dingen zijn door het Woord geworden” (vers 3). Deze *Logos* — de Schepper — is later vlees geworden en heeft onder ons gewoond (vers 14). Hij heeft vervolgens de Vader doen kennen (vers 18), die niemand tevoren ooit had gezien of gehoord (Joh. 5:37).

Merk verder op: In Deuteronomium 32:3-4 lezen wij dat JHWH „de Rots” is. In 1 Korinthe 10:1-4 ontdekken wij dat de Rots niemand anders was dan Christus. In Johannes 8:58 openbaart Jezus dat Hij de „IK BEN” van Exodus 3:14 is. In Hosea 13:4 zegt JHWH dat er geen verlosser is buiten Hem. JHWH is dus duidelijk *Jezus* (Hand. 4:12)!

Jezus (of *Jahsjua*) was de God van het Oude Testament. Hij was JHWH. Met dit inzicht valt een van de hoofdstellingen van de doctrine van de heilige namen weg.

Laten wij nu een tweede misvatting van deze onjuiste leer bekijken.

Bewijsmateriaal uit het Oude Testament

Ofschoon het grootste deel van het Oude Testament in het Hebreuws werd geïnspireerd, schreven Daniël en Ezra toch gedeelten van hun boeken in het Aramees of het Syrisch, de in hun tijd in het Perzische Rijk en elders gangbare gesproken taal. Deze had het Hebreuws als omgangstaal van de Joden vervangen.

Gebruikten deze mensen van God, wanneer zij in die passages verwezen naar de Schepper, de oude Hebreeuwse namen, of vertaalden zij die in het Aramees?

Nergens in de aramese passages vinden wij de namen JHWH of *Elohim*. Een bestudering van de manuscripten toont aan dat op tientallen plaatsen de hebreeuwse namen voor God door hen werden vertaald met het aramese woord *Elah*. En het is dus even gepast om het hebreeuwse *El* en *Elohim* te vertalen met het woord *God*.

Bovendien moet worden opgemerkt dat de naam *El* lang voordat

Mozes de Pentateuch opschreef in gebruik was bij de heidense Kanaänieten. In de religieuze tabletten in spijkerschrift, opgegraven in Ras Sjamra (de oude Kanaänitische stad Ugarit in Noord-Syrië), bijvoorbeeld, wordt El (El de Stier) beschreven als het hoofd van de Kanaänitische godenwereld, de echtgenoot van Asjerah en de vader van alle andere goden. Als het ons tot een zonde gerekend wordt het woord *God* te gebruiken omdat de heidense Druiden het gebruikten om hun afgoden aan te duiden, dan is, volgens dezelfde redenering, het ook een zonde om de hebreeuwse woorden *Elohim* en *El* te gebruiken.

Merk ook op dat het hebreeuwse woord *Elohim* 240 maal in het Oude Testament wordt gebruikt om heidense afgoden aan te duiden (zie bijvoorbeeld Exodus 12:12; Deuteronomium 6:14 en Richteren 11:24). Dit gebruik toont aan dat het evenzeer geoorloofd is nu het woord *God* te gebruiken, zowel voor de Schepper als voor de heidense afgoden.

Het voorbeeld van de apostelen

Hoe staat het met de boeken van het Nieuwe Testament?

De oorspronkelijke taal van het Nieuwe Testament was het Grieks. Grieks was in feite in de eerste eeuw een universele taal, die wijd en zijd verstaan werd door Joden en niet-Joden.

Een groot deel van het Nieuwe Testament werd geschreven door de apostel Paulus, de apostel die naar de Grieks-sprekende heidenen werd gezonden die geen Hebreuws of Aramees kenden. Hield Paulus wanneer hij in het Grieks schreef aan griekse bekeerlingen midden in een zin op om van het Grieks over te gaan op het Hebreuws en *Jahweh* of *Jahsjua* te schrijven wanneer hij op een heilige naam stuitte?

Nooit!

Paulus maakte onveranderlijk gebruik van de griekse woorden voor „God” (*theos*) en „Here” (*kurios*). En hij gebruikte de griekse naam *Iesous* (Jezus). En dat deden ook de andere schrijvers van de nieuwtestamentische boeken, terwijl zij door Gods heilige Geest geïnspireerd werden. Op 665 plaatsen in het Nieuwe Testament, vertaalden de apostelen het hebreeuwse woord JHWH met het griekse woord *kurios*.

Er is geen enkel nieuwtestamenteisch grieks manuscript waarin de naam van de Godheid in het Hebreeuws wordt geschreven.

Met deze duidelijke feiten voor ogen, hebben de voorstanders van „heilige namen” geen andere keuze dan te ontkennen dat het Nieuwe Testament oorspronkelijk in het Grieks werd geschreven. Zij beweren — ten onrechte — dat het hele Nieuwe Testament oorspronkelijk in het Aramees (sommigen zeggen zelfs in het Hebreeuws) werd geschreven, en pas later werd vertaald in het Grieks. In de tijd van deze zogenaamde vertaling werden, zo beweren zij, de heilige hebreeuwse namen ten onrechte verwijderd en vervangen door heidense griekse namen.

De bewijslast ligt bij hen. Het bewijsmateriaal?

Dat is er niet — want het is een volslagen foutieve gedachte, bedacht uit noodzaak, om een valse stelling te rechtvaardigen!

De aramese versie van het Nieuwe Testament die tegenwoordig beschikbaar is, is duidelijk een latere vertaling van het oorspronkelijke geïnspireerde Grieks. De enige kopieën van de oorspronkelijke nieuwtestamentische geschriften die bewaard gebleven zijn zijn gesteld in het Grieks — geen daarvan in het Aramees of het Hebreeuws.

Meer bewijs

Jezus heeft gezegd dat Hij gekomen is om de naam van de Vader te openbaren en bekend te maken aan de mensen (Joh. 17:6, 26). Maar waar vinden wij enige discussie over de uitspraak ervan? Waar heeft Jezus gezegd dat wij alleen de hebreeuwse naam mogen gebruiken? Als de *uitspraak* zo uiterst belangrijk is, waarom heeft Jezus dat dan nooit gezegd?

Een tweede punt: Jezus profeteerde: „Velen [misleiders] zullen komen onder mijn naam” (Matth. 24:5). Als de enige juiste vorm van zijn naam *Jahsjua* is, dan is Jezus’ voorspelling volkomen verkeerd geweest — en is Hij een valse profeet! Zijn er velen gekomen in de naam van *Jahsjua*? Nee. — vrijwel niemand. Maar wel vele misleiders *zijn* gekomen in de naam van Jezus Christus, welke Jezus in dit vers duidelijk zijn naam noemt.

Met andere woorden, Jezus zei dat valse kerken zijn ware naam zouden gebruiken. Jezus maakt zich duidelijk geen zorgen over de taal waarin zijn naam wordt uitgesproken; het blijft *zijn naam*. Er schuilt macht en gezag in Jezus’ naam — de enige naam waardoor wij behouden kunnen worden.

Overweeg ook het volgende: In Johannes 17:11 vroeg Jezus de Vader: „Bewaar hen in uw naam, welke Gij Mij gegeven hebt.” Welke naam zien wij gebruiken, als wij de geschiedenis van de ware Kerk door de eeuwen heen volgen? „De Kerk van God”, of de overeenkomstige naam in de moedertaal die gesproken wordt door de leden van de Kerk op een bepaald moment! Wij vinden door de geschiedenis heen niet de naam „Kerk van *Jahweh*” of enige andere hebreeuwse vorm. Of het is aanvaardbaar om het niet-hebreeuwse woord *God* te gebruiken — of de Vader heeft Jezus’ verzoek niet ingewilligd!

Bovendien hebben vanaf de tijd der apostelen tot in onze dagen dienaren van die ene ware Kerk door te bidden in de naam van Jezus Christus machtige en wonderbaarlijke genezingen bewerkstelligd (Hand. 3:6). Er schuilt macht in de naam van Jezus. Zijn naam is in de ene taal even heilig als in de andere.

Wat betekent een naam?

Wat betekent het woord *naam* eigenlijk?

In het bijbelse gebruik is een „naam” veel meer dan louter een klankcombinatie. Namen brengen een betekenis over. Zij worden met een doel gegeven. „Abraham” bijvoorbeeld, betekent „vader van vele volken”. „Israël” betekent „overwinnaar met God”. En *Jahweh* betekent „de Eeuwige”.

Iemands naam vat zijn gezag, zijn macht, zijn reputatie en zijn karakter samen. Niet louter een bepaalde combinatie van klanken of vokale trillingen is belangrijk, maar ook de betekenis en de kracht die erachter schuilen.

Gods naam heeft een diepe betekenis. De hebreeuwse tekst van het Oude Testament bevat vele goddelijke namen (*sem* in het Hebreeuws), die elk een bepaald aspect van Gods karakter beschrijven. Daaronder vin-

den wij *El Sjaddai*, „de almachtige God”, zoals in Genesis 17:1, en *Elo-heseba’ot*, „God der heerscharen”, zoals in Amos 5:27. De betekenis van elk daarvan is oneindig veel belangrijker dan de klank op zich in het Hebreeuws. Gods karakter blijft hetzelfde — ongeacht de taal.

Wij moeten ook begrijpen dat *Elohim* (God) een familienaam is (Ef. 3:14-15)! Hij heeft een meervoudsuitgang, en houdt rekening met meer dan één lid in het ene goddelijke Gezin. Ook wij mogen die naam dragen — Gods eigen naam! Wij kunnen door een opstanding lid worden van Gods gezin. (Voor meer informatie kunt u ons boekje *Wat bedoelt u met wedergeboren?* aanvragen.)

Geen woorden maar daden

Behoud is niet gebaseerd op woorden! Degenen die de klank van een naam aanbidden — deze met bijgelovige en mystieke eerbied omringen — maken die klank tot een afgod. Denkend dat zij een gave van grotere kennis bezitten, missen zij in werkelijkheid de zaak waar het in de Bijbel om gaat en veroorzaken nodeloze strijd en verdeeldheid.

Denk aan de woorden van Jezus in Mattheüs 7:21: „Niet een ieder, die tot Mij zegt: Here, Here, zal het Koninkrijk der hemelen binnengaan, maar wie doet de wil mijns Vaders, die in de hemelen is.”

De daad, niet het woord, is het belangrijkste voor God. Wij eren zijn naam door Hem te gehoorzamen, niet door het uitspreken van een bepaalde klank.

Laat u niet misleiden door de naam en de vermeende „geleerdheid” van degenen die een „valse wijsheid” aandragen. Hun leer wordt niet bevestigd door Gods Woord, maar berust op een groot aantal helaas verkeerd geïnterpreteerde bijbelpassages. Het uitspreken van Gods naam in het Hebreeuws is *geen* voorwaarde voor behoud.

Wees gerustgesteld door de uitspraak van de apostel Petrus, die verklaarde: „Indien gij door de naam van Christus [*Christos* in het oorspronkelijke Grieks] smaad lijdt, zijt gij zalig, daar de Geest der heerlijkheid en de Geest Gods op u rust” (1 Petr. 4:14). □

Heeft u zich werkelijk bekeerd?

Mijn basketbaltrainer was Montzet. Een speler uit ons team had de bal genomen en in zijn opwinding stevende hij op onze eigen basket af.

„Je gaat de verkeerde kant op”, riep de trainer. „Stop! Keer om! Andere kant!”

Het baatte echter niet. De speler luisterde niet. Hij maakte een doelpunt, voor het verkeerde team!

Evenals deze speler werd gezegd te stoppen en om te keren, heeft God de mensen door middel van de bijbelse doctrine van bekering bevolen te stoppen en in geestelijke zin om te keren.

Weinigen begrijpen echter wat ware bekering is. Degenen die het niet begrijpen zijn gedoemd geestelijk in de verkeerde richting verder te gaan, en Gods duidelijke geboden te negeren dat wij ons moeten bekeren (Markus 1:14-15; Hand. 2:38; 3:19).

Een dergelijke onwetendheid hoeft degenen die bereid zijn te leren echter niet te kwellen.

De basisdoctrine

Zich bekeren betekent veranderen van onze levenswijze naar die van God. Bekering begint wanneer wij onze zonden inzien, er diep berouw over hebben, ophouden met zondigen, besluiten God te gehoorzamen en met zijn hulp Hem werkelijk gehoorzaam te zijn.

De leerstellingen van deze wereld

De meeste mensen hebben een idee over dit onderwerp dat ver van de eenvoudige bijbelse waarheid afstaat. Sommigen zien de noodzaak van bekering niet in omdat zij menen

dat zij niet hebben gezondigd. Anderen bekeren zich niet omdat zij denken dat het enige wat men moet doen is geloven, of de waarheid theoretisch aannemen. Anderen verwaren ware bekering met tijdelijk berouw, wroeging of emotie zonder enige duurzame verandering.

Dergelijke valse geloofsovertuigingen kunnen Gods gebod beslist niet vervullen.

De bijbelse leer

De oorspronkelijke hebreeuwse en griekse woorden die met „zich bekeren” zijn vertaald betekenen zich omkeren — van richting veranderen. Een dergelijke verandering van richting vereist van iemand dat hij allereerst inziet dat hij in de verkeerde richting gaat, dat hij ophoudt met de verkeerde weg te gaan en besluit Gods weg te volgen en God te gehoorzamen met Gods hulp.

Iemand kan echter niet inzien dat hij de verkeerde richting uitgaat voordat God het verstand voor dit inzicht toegankelijk maakt.

Deze waarheid — dat men zich niet werkelijk kan bekeren totdat God bekering schenkt — staat zo lijnrecht tegenover de leerstellingen van deze wereld dat velen haar een-

voudigweg niet kunnen aanvaarden. Niettemin verklaart de Bijbel duidelijk dat het niet onze eigen wil is, maar de „goedertierenheid Gods” die ons tot bekering „leidt” (Rom. 2:4; *Statenvert.*). Verder verklaart de Bijbel dat bekering iets is dat God moet schenken, zoals Hij deed toen Hij „de heidenen de bekering ten leven” schonk (Hand. 11:18). Zie ook 2 Timotheüs 2:25, *Statenvert.*

God biedt iemand bekering aan wanneer Hij hem tot zijn waarheid roept, en wij kunnen niet tot de waarheid geroepen worden tenzij God — op zijn en niet op ons initiatief — besluit ons te roepen (Joh. 6:44).

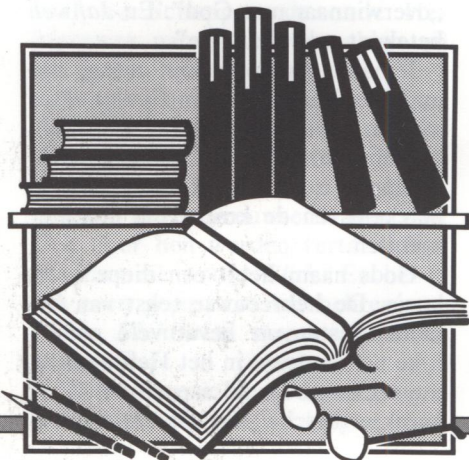
Als u dit leest, dit begrijpt en ervan overtuigd raakt, dan roept God u en leidt Hij u tot bekering, indien u zijn leiding volgt.

Wanneer God iemand roept en begint met diegene tot bekering te leiden, dan doet Hij dat door hem of haar te tonen dat hij of zij verkeerd leeft, dat wil zeggen, door de persoon zijn of haar zonden te tonen. En aangezien zonde de overtreding van de wet is (1 Joh. 3:4), toont God de zonden door het verstand van iemand voor begrip van Gods wet toegankelijk te maken.

Iemand die werkelijk Gods wet begrijpt ziet in dat hij er niet mee in overeenstemming heeft geleefd — dat hij heeft gezondigd en zich moet bekeren — veranderen.

Natuurlijk, allen moeten zich bekeren, want zoals Paulus in Romeinen 5:12 zegt: „allen hebben gezondigd”. En de apostel Johannes verklaart duidelijk: „Indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, misleiden wij onszelf en de waarheid is in ons niet” (1 Joh. 1:8).

Deze aanwezigheid van zonde in ons vereist bekering, want God be-

looft niet dat Hij onze zonden zal vergeven zonder dat wij ons bekeren en gedoopt worden, en het loon van niet-vergeven zonde is de dood (Rom. 6:23)! Zie ook Lukas 3:9. Bekerings is beslist geen zaak die licht kan worden opgevat.

Niettemin zien velen er niet de noodzaak van in zich te bekeren omdat zij, evenals de eigengerechtigte Farizeeën, hun zonden niet inzien (Markus 2:16-17). Wanneer iemand zijn zonden werkelijk scherp inzien, zal hij overweldigd zijn. Bekerings gaat dan ook met ernstige emotie en berouw gepaard.

Koning David had ongetwijfeld diep berouw over zijn zonde met Bathseba, en zijn gemoedstoestand wordt weergegeven in zijn psalm en gebed van bekering (Ps. 51). Andere voorbeelden zoals dat van Job (Job 42:5-6) zouden kunnen worden aangehaald.

Niettemin moet worden beklemtoond dat hoewel bekering gewoonlijk met emotie gepaard gaat, louter emotie of berouw zonder een werkelijke verandering geen bekering is!

Paulus houdt zich met dit onderwerp bezig in 2 Korinthe 7:8-11, waar hij het verschil toont tussen goddelijk berouw en werelds berouw. Hij verklaart dat werelds berouw „de dood brengt”, omdat het slechts het tijdelijke berouw is van betrapte te zijn, een soort zelfmedelijden of angst voor straf of gêne. Goddelijk berouw echter brengt „een onberouwelijke bekering tot zaligheid” (*Statenvert.*), omdat het een duurzame verandering van gedrag te weegbrengt, en iemand ertoe brengt uiteindelijk volledig „schoon” te zijn van het opnieuw voorkomen van zonde.

In feite is de verandering van gedrag waarmee bekering gepaard gaat het beste bewijs van iemands bekering. Johannes de Doper weigerde degenen te dopen die niet door een veranderd gedrag hadden aange-toond de ware „vruchten” van bekering te hebben voortgebracht (Matth. 3:7-8).

Zoals Christus verklaarde, is louter lippendienst — door som-

migen ten onrechte „geloof” genoemd — niet voldoende voor behoud: „Niet een ieder, die tot Mij zegt: Here, Here, zal het Koninkrijk der hemelen binnengaan, maar wie doet de wil mijns Vaders, die in de hemelen is” (Matth. 7:21).

Bekerings is niet alleen emotioneel berouw, en ook is het geen boetedoening. Boetedoening is een handeling of een serie handelingen, bedoeld om te proberen zelf de straf voor de zonde te betalen, zoals door bijvoorbeeld het doen van liefdadigheids-werk. Hoewel goede werken in het leven van een christen noodzakelijk zijn, worden hierdoor geen vroegere zonden vergeven; ook wordt door goede werken de straf voor de zonden niet betaald. Zonden worden vergeven door genade en niet door werken. De Bijbel leert niet de doctrine van boetedoening, en boetedoening is in geen geval zelfs maar vergelijkbaar met de bekering die door Gods Woord wordt onderwezen en geboden.

Behoud vereist gehoorzaamheid en het vereist derhalve van iemand dat hij met zijn levenswijze breekt en begint met God te gehoorzamen — het vereist bekering. En een dergelijke bekering is tot God de Vader, de schepper van zijn wet; tegen Hem zijn onze zonden gericht (Hand. 20:21).

Een dergelijke bekering gaat louter enkele mechanische veranderingen in iemands gedrag ver te boven. Zij dringt diep in het hart en het verstand door, en belichaamt een onvoorwaardelijke overgave aan Gods levenswijze. Het vereist dat men Christus boven al het andere in het leven stelt (Lukas 14:26-33), en derhalve in symbolische zin zijn eigen leven offert (Rom. 12:1-2).

Verder is ware bekering geen eens-voor-altijd gebeurtenis. De bekering die vóór de doop wordt vereist is in feite een scherpe ommekeer van onze weg naar Gods weg — een totale geestelijke ommekeer. God openbaart ons bij de doop echter niet onmiddellijk al onze zonden. Wij zien ze steeds meer in naarmate Hij ons verstand toegankelijk maakt en

terwijl wij in zijn genade en in kennis van zijn wegen „groeien” (2 Petr. 3:18). Naarmate Hij zijn wet aan ons openbaart, en dus onze zonden (omdat wij inzien hoe wij in die wet tekort schieten), moeten wij ons bekeren. Wij moeten onze zonden willen inzien, ermee ophouden, besluiten met Gods hulp goed te doen. Wij worden aangespoord dit proces van geestelijke groei voor de rest van ons leven te volgen.

Onze gehoorzaamheid aan Gods wet is alleen met zijn hulp mogelijk. Niemand kan Gods wet in haar meest volledige geestelijke zin met hart en verstand gehoorzamen zonder de hulp van God (Jer. 10:23). Dit komt omdat het denken van de mens ontvankelijk is voor de aantrekkingskracht en listen van Satan. Maar de Geest van God, die wordt gegeven aan hen die na ware bekering op de juiste wijze zijn gedoopt, is machtiger dan Satan en kan en zal ons de kracht geven te gehoorzamen!

Sleutelverzen

Hier volgt een korte samenvatting van de sleutelteksten betreffende dit onderwerp: Markus 1:14-15, Hand. 2:38: ons wordt bevolen ons te bekeren, wat betekent veranderen van onze weg naar Gods weg. Rom. 2:4, Hand. 11:18: bekering moet worden geschonken door God, die volgens zijn wil roept. Rom. 6:23: het loon van de zonde is de dood. 2 Kor. 7:8-11: berouw dat ware bekering voortbrengt is geheel anders dan de gewone wereldse wroeging. Matth. 7:21: zich kwalificeren voor behoud vereist gehoorzaamheid aan God. Jer. 10:23: wij kunnen God zonder zijn hulp niet gehoorzamen. 2 Petr. 3:9, 18: geestelijke groei is een proces en gebeurt niet eenmalig. Psalm 51: bekering gaat vaak met diepe emotie gepaard.

Het belang van bekering kan niet te veel worden beklemtoond. Het is een eerste stap naar behoud. Heeft u zich bekeerd? Zo niet, dan zijn de woorden die mijn basketbaltrainer naar de verwarde speler riep voor u bestemd: „U gaat de verkeerde kant op! Stop! Keer om!” □

Beest

(Vervolg van pagina 5)

werd gezegd, dat zij nog een korte tijd moesten rusten, totdat ook het getal vol zou zijn van hun mededienstknechten en hun broeders, die gedood zouden worden evenals zij" (Openb. 6:11). Christus komt niet om wraak uit te oefenen op deze grote, valse kerk VOORDAT er nog een groot martelaarschap heeft plaatsgehad!

Let hier goed op! Er is één martelaarschap geweest. De heiligen daarvan zijn reeds gedood. Hun opstanding zal plaatshebben ten tijde dat Jezus op aarde terugkeert — wanner zijn oordeel wordt uitgegoten over dit valse BABYLON en haar dochterkerken!

Er zal evenwel nog een algemene vervolging en martelaarschap van heiligen komen, voorafgaande aan de komst van Christus om de machten van het kwaad te straffen! Er is dus sprake van twee grote martelaarschappen!

Dit toekomstige grote martelaarschap is DE GROTE VERDRUKKING (Matth. 24:9, 21-22). Deze verdrinking is niet Gods gramschap — uitgedrukt in de laatste plagen. Zij is de grimmigheid van Satan (Openb. 12:12), die wordt opgelegd in opdracht van ZIJN afvallige kerk door de toekomstige „Verenigde Staten van EUROPA" en die tegen het ware volk van GOD zal zijn gericht!

Het is een vervolging, een kwelling, een marteling van Gods heiligen, de uitverkorenen die niet misleid kunnen worden (Matth. 24:24). Als die dagen van de Grote Verdrinking niet zouden worden bekort, zou geen vlees kunnen worden behouden. Maar TER WILLE VAN GODS VERVOLGDE HEILIGEN zullen die dagen worden ingekort.

God zal ingrijpen. Christus zal „spoedig komen".

Het merkteken toen en nu

Vergelijk dit met de volgende passages:

In Openbaring 17, waarin deze zelfde kerk wordt beschreven als de vrouw die op het beest zit, schrijft Johannes: „En ik zag de vrouw dronken van het bloed der heiligen en van het bloed der getuigen van Jezus"

(vers 6). En in Openbaring 20:4: „En ik zag tronen, en zij zetten zich daarop, en het oordeel werd hun gegeven; en ik zag de zielen van hen, die onthoofd waren om de getuigenis van Jezus en om het woord van God, en die noch het beest noch zijn beeld hadden aanbeden en die het merkteken niet op hun voorhoofd en op hun hand ontvangen hadden; en zij werden weder levend en heersten als koningen met Christus, duizend jaren lang."

Nu zien we WAAROM die vele miljoenen mensen gemarteld werden, en zullen worden! Het was omdat zij weigerden dit merkteken van het beest te ontvangen — weigerden mee te doen aan deze aanbeding van kerk en staat! Zij gehoorzaamden God en niet de mens! Hun leven werd door God bestuurd. Zij werden uit deze wereld geroepen, maakten van deze wereld geen deel meer uit. Zij waren de kinderen, de erfgenamen, de toekomstige burgers van ZIJN KONINKRIJK, niet van de koninkrijken van mensen.

Maar — let wel! — zij waren, zoals God gebiedt, onderworpen aan de overheid van de mens. Zij boden geen weerstand — zij onderwierpen zich aan de straf. Zij werden gemarteld, zij werden gedood!

Zij gehoorzaamden echter aan de regering van God in plaats van aan die van de mens, wanneer er sprake was van een conflict. En wanneer Christus komt om over de wereld te regeren als KONING der koningen, zullen zij allen onder Hem priesters en koningen worden!

Ziet u wat dit duidelijk openbaart? Die martelaren werden, meer dan duizend jaar geleden, gedood OMDAT zij de kerk niet wilden aanbidden, in overeenstemming met haar afgoderij en heidense geloofsopvattingen en gebruiken, of het zogenaamde „Heilige Roomse Rijk" niet wilden aanbidden — en OMDAT zij het MERKTEKEN van het beest weigerden te ontvangen! Dit betekent dat het MERKTEKEN van het beest iets is dat de mensen meer dan duizend jaar geleden werd opgelegd, op straffe des doods! Het MERKTEKEN van het beest was meer dan duizend jaar geleden volop aanwezig!

MAAR aangezien degenen die het merkteken van het beest dragen de zeven laatste plagen zullen onder-

gaan wanneer Christus komt, zal het merkteken nogmaals worden opgelegd! En degenen die het weigeren zijn degenen die in de komende GROTE VERDRUKKING de MARTELDOD zullen sterven!

Wij beginnen nu een werkelijke opheldering te zien van dit verbijsterende vraagstuk!

Waarschuwing van de derde engel

Spoedig zal de tijd komen dat een grote geestelijke duisternis onze aarde zal bedekken — een tijd waarin geen mens zal worden toegestaan het ware Evangelie van Christus te verkondigen. Wij moeten werken zolang het nog dag is — de nacht nadert snel waarin geen mens meer zal kunnen werken voor God.

In die tijd zal God engelen uitzenden met zijn laatste waarschuwing aan die afvallige naties die onder de invloed staan van die grote misleidende kerk, als een laatste getuigenis tegen hen. In Openbaring 14 worden drie van deze boodschappen door engelen voorspeld.

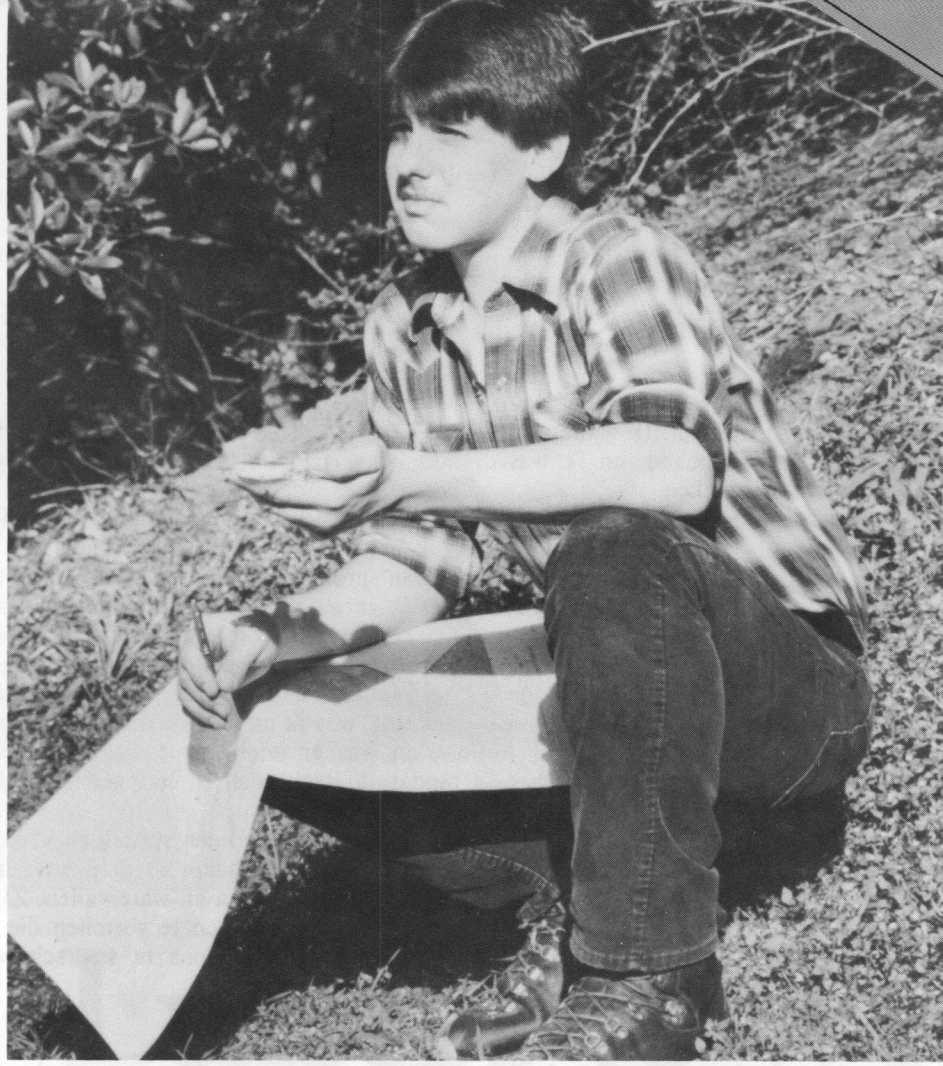
Let op de laatste waarschuwing van de derde engel: „Indien iemand het beest en zijn beeld aanbidt en het MERKTEKEN op zijn voorhoofd of op zijn hand ontvangt, die zal ook drinken van de wijn van Gods gramschap" — de zeven laatste plagen — „die ongemengd [d.w.z. zonder barmhartigheid] is toebereid in de beker van zijn toorn" (Openb. 14:9-10)!

Dit toont aan dat hoewel het MERKTEKEN meer dan duizend jaar geleden op allen behalve de martelaren was gebrandmerkt, het NOG STEEDS het kenmerk van het traditionele christendom van vandaag is, en dat het NOGMAALS zal worden opgelegd.

Opnieuw zullen degenen die het weigeren worden doodgemarteld. Maar degenen die het ontvangen, zullen zonder genade de gramschap van God ondergaan!

Wij zullen spoedig moeten kiezen wie wij willen gehoorzamen: dit toekomstige Romeinse Rijk dat weer tot leven wordt gewekt door de Verenigde Staten van EUROPA en wordt overheerst door het traditionele christendom — of GOD! □

(Wordt vervolgd)

Een kortere weg naar onheil

Michael Morrison

*Door bittere ervaring ben ik erachter gekomen: de dingen
zijn niet altijd wat ze lijken te zijn.*

Met de kaart in de hand begon ik aan mijn trektocht.

Het was een stralende lentedag en de blauwe hemel van Indiana weerspiegelde zich in het meer. Het geluid van vogels vervulde de lucht.

Dit was een nieuw terrein voor mij en daarom besloot ik het hele stuk rond dit meer te verkennen. Een groot deel van het gebied langs de 16 kilometer lange oever was moerassig, dus waren er verhoogde paden aangelegd.

Mijn kaart gaf de paden aan die ik moest volgen, maar ze leverden niet altijd de kortste afstand tussen twee punten. Na vele kilometers paden te hebben gevolgd die mij uit de richting brachten, was ik het beu. Misschien kon ik een kortere weg door een open veld nemen. Het was korter en gemakkelijker. Tenminste, zo leek het.

Mijn kortere weg zou mij veel tijd besparen, en ik had die kaart niet echt nodig; ik was slim genoeg mijn eigen weg te vinden. Maar toen ik het midden van het veld naderde, zag ik een riviertje dat tussen mij en

De kaart gaf mijn kortere route niet aan, maar het zou sneller en gemakkelijker zijn. Tenminste, zo leek het.

mijn plaats van bestemming liep. Het was maar een klein stroompje. Tenminste, zo leek het. Ik wilde niet toegeven dat de kaart gelijk had gehad, en ik was vastbesloten dit riviertje over te steken.

Ik keek uit naar een plek waar het smal genoeg was om er overheen te springen. Ik was op die manier misschien wel honderd stroompjes overgestoken, en het zou gemakkelijk zijn. Tenminste, het scheen gemakkelijk te zijn.

Ik sprong. Voordat ik goed en wel besepte wat er was gebeurd, stond ik tot aan mijn middel in de zwartste, meest stinkende modder die ik ooit had gezien of geroken.

Wat een klein riviertje had geleken, was een met organische modder gevulde rioolsloot, zachter dan drijfzand. Als het een beetje dieper was geweest, zou ik hier niet zijn om erover te vertellen.

Mijn eigen pad

Verscheidene jaren later hield ik een trektocht in een onbewoond gebied van Californië. Ik wilde een rotsformatie zien die op de kaart stond. De kaart gaf geen paden aan die daarheen voerden, maar ik dacht dat ik mijn eigen pad wel kon maken. Slechts 3,2 kilometer. Gemakkelijk. Tenminste, zo leek het.

Ik ontdekte echter spoedig dat mijn pad was bezaaid met obstakels. Steile rotsen, steile hellingen,

losse rotsblokken en dik doornachtig kreupelhout versperden mijn weg. Met alle omwegen en doodlopende einden waarin ik terechtkwam, liep ik kilometer na kilometer.

Na zes uur inspannende lichaamsbeweging in de hete woestijnzon, was ik door de hitte van uitputting verzwakt. Tenslotte gaf ik mijn dwaasheid toe. Ik ontdekte waarom er geen paden waren aangelegd: zij zouden te moeilijk zijn geweest.

Ik zocht niet langer naar de rotsformatie, ik zocht wanhopig naar water om in leven te blijven!

Opnieuw had ik gedacht dat ik meer wist dan de kaart.

Nu ben ik veel voorzichtiger wanneer ik een riviertje overstek. Ik ben nu veel voorzichtiger wanneer ik mij in woest gebied bevind. Ik ben veel

voorzichtiger met vele dingen die ik doe — omdat de dingen niet altijd zijn wat ze lijken te zijn.

Als ik mijn kaart maar had gevolgd, was ik niet in die moeilijkheden geraakt. Ik geloofde niet wat de kaart mij vertelde. Hoeveel dingen in het leven lijken op die twee ervaringen?

In dit leven vertelt God mij hoe ik moet leven, en wat ik wel en niet moet doen. Dat is mijn kaart. Soms lijkt een andere weg wellicht gemakkelijker of beter. Maar later ontdek ik altijd dat dit niet zo is.

Vaak wenste ik dat ik naar mijn ouders geluisterd had. Zij vertelden mij dat wat God zei voor mijn eigen bestwil was, maar ik geloofde hen niet. Ik ging mijn eigen weg, naar wat gemakkelijker was. Tenminste, zo leek het.

Dan sprong ik en vóór ik goed wist wat er gebeurde was ik in moeilijkheden. Hoeveel gemakkelijker was het geweest mijn ouders te geloven! In plaats daarvan leerde ik door pijnlijke ervaring dat zij gelijk hadden.

In Indiana had ik geluk. Als die modder dieper was geweest, was ik er tot over mijn hoofd in gesprongen — en was er nooit meer uitgekomen. En dit alles omdat ik dacht dat ik een gemakkelijker weg had gevonden.

Veel mensen doen een sprong en komen niet terug. Men vindt hun lichaam in drijfzand, in moerassen, onderaan steile rotsen en watervallen. Zij haalden het niet om over de fouten te vertellen die zij maakten. Zij zijn er niet om ons te waarschuwen de kaart serieus te nemen.

Negeer de kaart niet

Tijdens de levensreis negeren velen de kaart en springen tot over hun hoofd in de modder. Sommige jongens willen door drinken en autorijden stoer lijken. Sommigen doen dit ongestraft, maar anderen worden in wrakstukken teruggevonden.

Sommigen gaan met de massa mee en nemen drugs. Zij denken dat de straf hen niet zal treffen.

Als wij de verkeerde weg opgaan, is het gevolg misschien niet onmiddellijk te zien en wij ontkomen er misschien enige tijd aan. Het gevolg zal ons echter uiteindelijk inhalen, zelfs wanneer wij denken dat wij slimmer dan de regels zijn. Mijn grootvader rookte, en hij stierf niet onmiddellijk. De straf, longemfyseem, kwam 40 jaar later.

God maakt geen pietluttige kleine regeltjes enkel om te zien of wij zullen gehoorzamen. Zijn regels zijn niet pietluttig, en ze zijn niet klein. Ze zijn er met een doel: Hij weet dat wij een kaart nodig hebben. Deze regels zijn er om ons te helpen gelukkig te zijn.

Geloven wij de kaart die wij hebben gekregen? God heeft ons een gegarandeerde gids naar een produktief, bevredigend, gelukkig en succesvol leven gegeven. Hij vertelt ons wat wel en wat niet veilig is.

Lijkt een andere weg gemakkelijker? Lijkt die plezieriger te zijn? Denk eraan: de dingen zijn niet altijd wat ze lijken te zijn.

Gods weg echter is gegarandeerd. Als je Gods kaart volgt, kun je niet falen. Zijn weg — de weg naar alle goede dingen die je ooit maar kunt wensen — werkt echt! □

Luister je wel echt?

Sharon M. Lippincott

Luisteren zou gemakkelijker zijn als ons verstand niet zo snel werkte!

„Hé, Bill, hoe komt het dat wij jou gisteren niet bij de training zagen? Zet jij je niet in voor het team dit jaar?” vroeg meneer Jones, de tennistrainer van Bill.

„Gisteren? Ik wist niet dat we gisteren training hadden! Ik dacht dat het volgende week begon!”

„Het werd gisteren en eergisteren aangekondigd.”

Bills maag voelde enigszins vreemd toen hij verklaarde dat hij niet goed geluisterd had.

Die middag ging hij wel naar de training, en liep toen even bij zijn vriendin Sally aan. Terwijl hij daar was, riep Sally's moeder vanuit het souterrain.

„Sally, ik kan de waspoeder die ik je gisteren vroeg te kopen niet vinden.”

„Oh, ik heb niet gehoord dat u dat tegen mij zei!”

„Ik zei het duidelijk toen je wegging, Sally.”

Sally kon het zich nu vaag herinneren, maar zij had haast gehad en niet werkelijk geluisterd. Bill bracht haar naar de winkel om zeep te halen, maar het was voor Sally's moeder wel een oponthoud van een half uur.

Tenslotte, toen Bill thuiskwam, ontdekte hij dat zijn zuster de tafel afruimde. „Wat gebeurt hier? Hebben jullie zonder mij gegeten?”

„Bill, ben je vergeten dat ik vanmorgen tegen je zei dat we vroeg zouden eten? Je vader en ik hebben vanavond koorrepetitie, en wij moe-

ten er vroeg zijn om alles op te zetten. Je avondeten staat in de koelkast, maar je zult het zelf moeten opwarmen. En vergeet niet om op te ruimen!"

Terwijl hij alleen zat te eten, besloot Bill dat hij beter zou gaan luisteren.

Wat je niet hoort . . .

Bill en Sally kwamen in het soort problemen waarin ook wij verzeild kunnen raken wanneer wij niet luisteren. Deze keer zagen zij alleen wat over het hoofd of stuurden de plannen van andere mensen in de war. Gelukkig konden deze situaties tamelijk gemakkelijk worden opgelost. Sommige andere zijn ingewikkelder. Jane en Joe bijvoorbeeld hebben veel ernstiger problemen die door slechte luistergewoonten zijn veroorzaakt.

De meeste mensen die Jane kennen denken dat zij bekakt, verwaand en een wijsneus is. Zij valt voortdurend iedereen in de rede. En het maakt niet uit wat iemand anders te vertellen heeft, zij heeft een verhaal om het te overtreffen.

Jane is niet gelukkig met de toestand zoals die is, maar zij weet niet wat zij eraan doen moet. Zelfs als zij er iets aan deed, zou het tijd kosten om de wijze waarop mensen over haar denken te veranderen.

Joe's probleem zou zijn gehele toekomst kunnen beïnvloeden als hij niet spoedig enige veranderingen aanbrengt. Hij schijnt gewoon niet te kunnen opletten tijdens de les, en hij brengt zijn tijd met poppetjes tekenen door. Zijn cijfers tonen de gevolgen van zijn slechte luistergewoonten.

De school lijkt zo saai dat hij erover denkt de school te verlaten, zelfs al heeft hij nog maar een jaar te gaan. Wat Joe niet beseft is dat het houden van een baan helemaal niet gemakkelijker zal zijn dan op school te blijven, als hij niet leert luisteren.

Gelukkig kunnen wij er iets aan doen als wij sommige problemen willen vermijden die door slecht luisteren worden veroorzaakt. Wij kunnen leren beter te luisteren — wij moeten slechts willen leren en vervolgens voortdurend oefenen.

Te snel denken

Laten wij teruggaan naar Bill en Sally. Een van hun problemen wordt

veroorzaakt door de wijze waarop het menselijke verstand is gemaakt. De meeste mensen denken met een snelheid van 400 tot 500 woorden per minuut. De mensen kunnen echter niet sneller spreken dan ongeveer 200 woorden per minuut. De meeste mensen spreken veel langzamer.

Dit betekent dat er veel tijd is om aan andere dingen te denken terwijl wij luisteren. Het probleem is dat wij zo geïnteresseerd raken in andere dingen, dat wij vergeten te luisteren.

Bill's probleem met luisteren heeft te maken met het feit dat de mens tweemaal sneller denkt dan hij kan spreken.

De remedie tegen dit probleem is concentratie. Denk na over wat er wordt gezegd en herhaal het voor jezelf. Probeer vooruit te denken en raad wat er daarna zou kunnen worden gezegd. Luister vervolgens om te zien of je gelijk hebt.

Je kunt de kans om instructies en dergelijke zaken te onthouden ook vergroten door ze hardop te herhalen om er zeker van te zijn dat je ze begrepen hebt.

Met pen en papier luisteren en aantekeningen maken helpt ook. Aantekeningen maken zou Joe kunnen helpen. Joe heeft echter een groter probleem. Ergens is hij ervan overtuigd geraakt dat alles wat leraren te zeggen hebben saai is, en hij ver-

wacht niet dat hij in een klaslokaal ooit iets wetenswaardigs zal leren.

Zeker, sommige leraren zijn interessanter dan andere. Joe is echter niet eerlijk tegenover zichzelf door zich van hen allen af te keren.

Het is niet gemakkelijk van een gesloten verstand naar een open verstand over te stappen. Het zou Joe erbij helpen vanuit een breder perspectief over zijn onderwerpen na te denken en te proberen het gezichtspunt van een andere persoon te zien.

Bij geschiedenis bijvoorbeeld kan hij nadenken over het leven van de mensen in de tijd die hij bestudeert. Hoe dachten zij over bepaalde zaken? En wat vindt een leraar van een klas die niet wil luisteren? Misschien zou de leraar van Joe zelfs beter worden met Joe als geïnteresseerde luisteraar!

Het probleem van Jane heeft ook met de snelheid van het denken te maken. In plaats van dagdromen gebruikt zij echter de tijd dat andere mensen praten om erover na te denken wat zij daarna zal gaan zeggen.

Jane wil zo dolgraag dat men haar graag mag dat zij haar uiterste best doet dingen te bedenken die zij zal zeggen om de mensen te imponeren.

Wat een boemerangeffect! Beseft zij nu maar dat datgene wat het meest imponeert is dat men naar hen luistert; dan zou zij haar aanpak gauw veranderen!

Dit wijst naar een andere manier om beter te luisteren. Concentreer je op wat andere mensen zeggen, en stel vragen.

Laat hen het middelpunt van de aandacht zijn, en zij denken misschien juist dat jij de knapste, geweldigste persoon ter wereld bent!

Een ander belangrijk punt om beter te luisteren is om naar degene die spreekt te kijken. Een goed oogcontact — recht in de ogen van de ander kijken — maakt het veel gemakkelijker te luisteren.

Luisteren levert winst op. Het kan meer en hechtere vriendschappen geven, een betere relatie met onze ouders en het vinden en houden van een goede baan.

Laten wij leren het probleem van te snel denken aan te pakken! □

Pasen

(Vervolg van pagina 2)

eenmaal de heiligen overgeleverd is". Laten wij, nu wij de *heidense* oorsprong van de paasviering kennen, de wolk der onwetendheid verdrijven die hangt over de waarheid van het Pascha, de herdenking van Christus' dood. Laten wij nauwkeurig bestuderen op welke wijze Jezus deze instelling in acht nam; door zijn voorbeeld te volgen kunnen wij ons immers niet vergissen.

In Lukas 22:14-20 lezen wij: „En toen het uur aangebroken was, ging Hij aanliggen... En Hij nam een brood, sprak de dankzegging uit, brak het en gaf het hun, zeggende: Dit is mijn lichaam, dat voor u gegeven wordt; *doet dit tot mijn gedachtenis*. Evenzo de beker, na de maaltijd, zeggende: Deze beker is het nieuwe verbond in mijn bloed, die voor u uitgenomen wordt.”

Let erop dat „het uur aangebroken was”, dat Jezus het ongezuurde brood en de wijn introduceerde. Het was op een BEPAALDE TIJD — op een bepaald uur — dat Hij deze instelling hield *als een voorbeeld voor ons*.

Let er bovendien op dat Hij hun gebood het in acht te nemen: „DOET DIT”! En waarom? „Tot mijn gedachtenis”, zei Jezus. Deze nieuwtestamentische wijze om het Pascha te houden stelde Hij in op die tragische avond, de avond voor zijn dood.

In het verslag van Mattheüs toont de Bijbel dat deze instelling plaatsvond op het tijdstip van het Pascha, „terwijl zij aten” (Matth. 26:2, 26). Jezus wist dat zijn tijd was gekomen. Hij was ons pascha, dat voor ons is geslacht (1 Kor. 5:7).

Het Pascha is altijd gehouden op de avond van de 14e van Gods eerste maand, volgens de heilige of joodse kalender. Het was tijdens de avond van de allerlaatste paschamaaltijd dat Jezus deze NIEUWTESTAMENTISCHE symbolen — het ongezuurde brood en de wijn — introduceerde in plaats van het lam dat jaarlijks werd geslacht.

Jezus gebood: „Doet dit tot mijn gedachtenis.” Waarom? Omdat het Pascha „voor altoos” was geboden.

Het Pascha moest, samen met de

Dagen der Ongezuurde Broden, *jaarlijks* worden gevierd. „Gij zult deze inzetting onderhouden op haar vast tijd, van jaar tot jaar” (Ex. 13:10). Jezus stelde ons een voorbeeld (1 Petr. 2:21), en Hij hield deze instelling eenmaal per jaar op dezelfde tijd (Lukas 2:41).

Gesteld dat de Israëlieten in Egypte deze instelling op een andere dan de door God vastgestelde tijd hadden gehouden. Zij zouden dan niet zijn gered in die nacht dat de engel des doods door het land trok! God doet de dingen OP TIJD. Hij heeft ons voor deze instelling een precies tijdstip gegeven. Jezus stelde de nieuwtestamentische symbolen in „toen het uur aangebroken was”.

De instelling van nederigheid

In hun verslag beschrijven Mattheüs, Markus en Lukas het nemen van het ongezuurde brood en de wijn. Johannes vermeldt nog een ander onderdeel van deze instelling.

In het 13e hoofdstuk van Johannes zien wij dat Jezus onder de paschamaaltijd (vers 2), een doek nam (vers 4) en de voeten van zijn discipelen begon te wassen (vers 5). „Toen Hij dan hun voeten gewassen had en zijn klederen aangedaan en weder plaats genomen had, zeide Hij tot hen: Begrijpt gij wat Ik u gedaan heb? Gij noemt Mij Meester en Here, en gij zegt dat terecht, want Ik ben het. Indien nu Ik, uw Here en Meester, u de voeten gewassen heb, behoort ook gij elkander de voeten te wassen; want Ik heb u een voorbeeld gegeven, OPDAT OOK GIJ DOET, GELIJK IK U GEDAAN HEB” (Joh. 13:12-15).

Als er iemand zich misschien afvraagt of deze instelling een *gebod* is dat ook voor hem geldt, laat hem dan Mattheüs 28:19 en 20 opslaan. Hier zegt Jezus tot dezelfde discipelen: „Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen... en *leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb*.” Zij moesten ons dus ALLE dingen die Jezus hun had geboden leren onderhouden!

Eenmaal per jaar gehouden in de apostolische Kerk

In 1 Korinthe 5:7 en 8 zegt Paulus tot de Korinthiërs: „Want ook ons [pascha]lam is geslacht: Christus. *Laten wij derhalve [het] feest vieren*, niet met oud zuurdeeg... maar

met het ongezuurde brood van reinheid en waarheid.” En in het 11e hoofdstuk geeft hij aanwijzingen inzake deze instelling.

Sommige mensen begrijpen vers 26 verkeerd: „Want zo dikwijls gij dit brood eet en de beker drinkt...” Zij interpreteren dit alsof er staat: „Eet en drink het zo dikwijls gij maar wenst.” *Maar dat staat er niet!*

Er staat „zo dikwijls” gij dit onderhoudt, „verkondigt gij DE DOOD DES HEREN, totdat Hij komt”. Ook Jezus gebood: „Doet dit, zo dikwijls gij die drinkt, tot mijn *gedachtenis*” (vers 25).

Wij doen dit ter nagedachtenis van DE DOOD VAN CHRISTUS — als herdenking van zijn dood.

Zoals u weet, worden *herdenkingen* jaarlijks gevierd, eenmaal per jaar, op de dag waarop de te herdenken gebeurtenissen hebben plaatsgevonden. Daarom onderhouden wij jaarlijks de herdenking van Christus' dood. En even dikwijls als dat ieder jaar plaatsvindt moeten wij „de dood des Heren [verkondigen], totdat Hij komt”, door deze herdenking te houden.

Christus stelde dit in op de avond voor zijn dood. Dat was op de 14e Abib, volgens Gods heilige kalender, aan het begin van de dag. God begint de dagen met zonsopgang, niet om middernacht. Dus later op diezelfde dag, nadat Jezus naar Gethsemane was vertrokken, leidde Judas Iscariot de groep die Jezus gevangen nam. Vervolgens werd Hij later op diezelfde dag gekruisigd, in het daglicht-gedeelte van deze zelfde 14e dag van de maand Abib.

Door het voorbeeld van Jezus te volgen bij het onderhouden van deze heilige instelling op hetzelfde tijdstip als Hij dat deed — op precies hetzelfde tijdstip dat het Pascha voor eeuwig onderhouden moest worden — continueren wij de herdenking van zijn dood, jaarlijks, op de avond voor de kruisiging.

Er zijn altijd mensen die vragen stellen over de bedoeling van Paulus in de verzen 27-29 van 1 Korinthe 11. De apostel spreekt niet over het al of niet waardig zijn van een christen om van het pascha te nemen. Hij spreekt hier over de *manier* waarop dat gebeurt. Wij gebruiken het

onwaardig als wij het verkeerd gebruiken, op de verkeerde manier. Als wij eenmaal de waarheid over de viering ervan hebben vernomen, en wij gebruiken het toch op enige andere tijd dan de door God ingestelde, dan gebruiken wij het onwaardig. Wij gebruiken het dus onwaardig als wij het lichaam en bloed van Christus niet accepteren.

Laten wij daarom deze zeer heilige instelling niet gebruiken tot onze veroordeling, maar in plaats daarvan op een *waardige* manier!

Wat betekent „brood breken”?

Er zijn sommige kerkgenootschappen die in Handelingen 20:7 het bevijs lezen dat „het Avondmaal” op zondagmorgen moet worden gebruikt! Let erop dat dit na de Dagen der Ongezuurde Broden was (vers 6). Paulus sprak op een afscheidsbijeenkomst, niet op zondagmorgen, maar op zaterdagavond. Het was na middernacht (vers 7) dat zij brood braken, omdat zij honger hadden gekregen. En nadat zij „brood gebroken” en *gegeten* hadden, „*sprak [Paulus] nog lang met hen, tot de morgenstond, en zo vertrok hij*” (vers 11).

Dit was dus een volkomen normale maaltijd!

Deze zelfde uitdrukking „brood breken” is te vinden in Handelingen 27:34 en 35: „Daarom spoor ik u aan *voedsel* te nemen... En terwijl hij dit zeide, *nam hij brood... brak het en begon te eten.*” Eveneens in Handelingen 2:46: „*[Zij] braken het brood aan huis en gebruikten hun maaltijden met blijdschap.*”

Dit kan onmogelijk „het Avondmaal”, of, juist, het Pascha zijn geweest, want Paulus zegt dat als wij dat nemen om onze honger te stillen, wij het nemen tot onze veroordeling (1 Kor. 11:34). In die tijd „brak” iedereen brood op gewone maaltijden, omdat zij niet het soort brood hadden dat wij snijden. Jezus brak brood omdat het tijdens het pascha-maal was.

Wij dienen terug te keren tot het geloof dat eenmaal is overgeleverd. Laten wij nederig en gehoorzaam deze heilige instelling onderhouden zoals ons is geboden, op de bijbelse tijd, na zonsondergang, op de 14e Abib volgens de heilige kalender. □

Zelfdiscipline

(Vervolg van pagina 7)

ten kunnen alleen worden geleerd door ouders die bereid zijn met hun kinderen te werken.

Naarmate een kind ouder wordt, groeit zijn of haar betrouwbaarheid en verantwoordelijkheidsgevoel tot het punt waarop hij of zij werk zonder supervisie kan uitvoeren.

Leer hun nieuwe vaardigheden

Een van de meest effectieve manieren om zelfdiscipline bij te brengen is kinderen helpen met het ontwikkelen van nieuwe vaardigheden. Muziekinstrumenten, sport of hobby's kunnen leuk en de moeite waard zijn. Ouders moeten vanzelfsprekend rekening houden met de talenten en interesses van de kinderen, en aansporingen en gelegenheden hierop afstemmen. Een kind tot een activiteit dwingen waarvoor hij of zij geen aanleg of interesse heeft doet meer kwaad dan goed.

Om goed in muziek of sport te worden moet een kind vele uren trainen. Hierdoor wordt zelfdiscipline bijgebracht.

Een hobby als naaien, koken, bloemsierkunst of tuinieren kan een meisje helpen bij het ontwikkelen van vaardigheden voor later. Bovendien leert het haar de waardevolle les om met iets bezig te blijven tot het af is.

Eveneens kan een jongen de grondbeginselen van het timmerwerk leren door modellen of speelgoed te bouwen. Het bezitten van een eigen groentetuintje wekt misschien interesse voor natuurwetenschap of voor landbouw op. Zijn eigen fiets leren repareren zou kunnen helpen bij het ontwikkelen van enige aanleg voor techniek.

Al deze activiteiten kunnen voor kinderen bij de ontwikkeling van zelfdiscipline plezierig en uitdagend zijn. Belangrijk is dat de ouders erbij betrokken zijn, zodat het kind bij problemen de juiste lessen kan leren. Wil een kind leren zich ergens op toe te leggen, dan moeten de ouders bij al hun activiteiten betrokken zijn.

Help hen zelfvertrouwen op te bouwen

Weinig gevoel van eigenwaarde is een van de meest destructieve ele-

menten in het leven van tieners. Omdat zij niet hebben geleerd iets te bereiken, hebben zij geen eigen identiteit en steunen op leeftijdgenoten. Leeftijdgenoten hebben echter geen positievere waarden of vaardigheden te bieden dan zij zelf hebben, en zo hebben velen niet de kans hun volledige potentieel te verwezenlijken. Voor iemand die weinig presteert is het moeilijk gevoel van eigenwaarde te ontwikkelen.

Als een kind geen gewoonten heeft ontwikkeld en geen zelfdiscipline heeft, draagt dat bij tot jeugdcriminaliteit. Aan de andere kant verlaagt het ontwikkelen van vaardigheden, talenten en zelfvertrouwen in hoge mate het potentieel tot criminaliteit.

Instrueer nu

De juiste instructie van vandaag smeedt de ervaring voor morgen. Door schade en schande wijs worden is een harde leermeester. Onze kinderen moeten vele lessen zelf leren, maar ouders kunnen de last verlichten.

Een vloek van onze samenleving, waar werkloosheid een belangrijk probleem is, is het gebrek aan werkervaring voor jongeren. Wanneer zij toch een baan krijgen, zijn velen niet in staat deze te houden omdat zij zich niet kunnen inzetten.

Spreuken 21:25 zegt dat de begeerte van de luiaard hem ter dood brengt. Een luie houding ontwikkelt zich echter door de jaren heen. Als ouders de behoefte van kinderen aan onderwijs zouden inzien, zouden jonge mensen niet de trauma's moeten ondergaan die velen hebben, zowel als kind als later.

Zelfdiscipline en karakter in onze kinderen vormen de bouwstenen voor morgen. Volg de instructie die God in Deuteronomium 6:7 aan ouders geeft op en rust uw kinderen voldoende uit voor hun leven als volwassene. □

FOTORECHTEN: Pag. 1: Wide World. Pag. 3 en 5: C. Winston Taylor. Pag. 6-7: Hal Finch. Pag. 8-9: Nathan Faulkner en Warren Watson. Pag. 10: Hal Finch. Pag. 17-18: Nathan Faulkner. Pag. 19-20: G.A. Belluche Jr.